

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΛΛΑΔΟΣ

ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 1989, ΕΤΟΣ ΛΘ'

Αριθ. Φύλλου 824

Τιμή φύλλου Δρχ. 30 Γραφεία Κάνιγγος 32 — Αθήναι 106 82 ΤΗΛ. 36.28.280

ΠΟΙΜΑΝΤΟΡΙΚΗ ΕΓΚΥΚΛΙΟΣ ΕΠΙ ΤΗ ΔΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ

Πρός τούς εύλαβεστάτους εφημερίους τῶν Ἱερῶν Ναῶν, τὰς σεπτὰς Ἀδελφότητας τῶν Ἱερῶν Μονῶν καὶ τὸ Χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς καθ' ἡμᾶς Θεοσώστου Μητροπόλεως Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος.

(Ἀναγνωσθήτω, ἀντὶ τοῦ θείου κηρύγματος).

Τέκνα μου εὐσεβῆ καὶ λίαν ἀγαπητά,

Χάρις ὑμῖν, εἰρήνη καὶ ἔλεος παρὰ Θεοῦ τοῦ Παντοκράτορος, παρὰ τῆς ἐμῆς δὲ μετριότητος εὐχὴ καὶ εὐλογία.

Πανσέβαστος, ἀληθῶς, ἡ ἡμέρα τῆς βαπτίσεως, τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμόν, ἡ ὁποία καλεῖται Θεοφάνεια ἢ Ἐπιφάνεια. Διότι, κατ' αὐτὴν ἐπεφάνη ἡ θεότης τοῦ Χριστοῦ καὶ ἡ Τριαδικότης τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ «Θεὸς ἐφανερώθη ἐν σαρκὶ» βαпти-

ζόμενος- ὁ Ὑῖός, ὁ Θεὸς Πατὴρ ἠκούσθη Ἄνωθεν νὰ μαρτυρῇ Τοῦτον ὡς Υἱόν «ἀγαπητόν» καὶ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα, ὑπὸ μορφὴν περιστερᾶς νὰ ἐπιβεβαίωσιν τὴν μαρτυρίαν τοῦ πατρὸς... καὶ ἰδοὺ ἠνεώχθησαν αὐτῷ οἱ Οὐρανοὶ καὶ εἶδε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν καὶ ἐρχόμενον ἐπ' αὐτόν καὶ φωνὴ ἠκούσθη ἐκ τῶν Οὐρανῶν λέγουσα. Οὗτος ἐστὶν ὁ Υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα» (Ματθ. γ' 16-17).

Ἡ Παναγία, ὁμοούσιος καὶ ἀχώριστος Τριάς ἐν μᾶ Μονάδι καὶ ἡ Μία Μονὰς ἐν Τριάδι!

Ἐπιπόθητα τέκνα μου,

Ἡ βάπτισις τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ δευτέρα ἄκρα συγκατάβασις καὶ ταπείνωσις. Τὴν πρώτην φοράν, συγκαταβαίνων καὶ ταπεινούμενος, Θεὸς ὢν, ὡς Υἱός

Θεοῦ ἐνὸνθρώπησε, γεννηθεὶς ἐν Σπηλαίῳ καὶ ἐν «φάτνῃ ἀνακλιθεὶς», διὰ τῆς βαπτισεώς Του καὶ πάλιν συγκαταβαίνων καὶ ταπεινούμενος, Ἀναμάρτητος καὶ Πανάμωμος ὢν, κατεδέχθη «βαπτισθῆναι», ὡς νὰ ἦτο κοινὸς θνητὸς καὶ ἀμαρτωλός, ἀπὸ τὸν Τίμιον Πρόδρομον, ὁ Θεὸς ἄνθρωπος, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον καὶ εἰς τὸν ποταμόν, ὅπου ἐβαπτίζοντο καὶ ἐξομολογοῦντο τὰς ἀμαρτίας των οἱ ἀμαρτωλοί, πρὸς ἄφεσιν αὐτῶν.

Διὸ καὶ ὁ Θεὸς βαπτιστὴς ἐδίδασκε νὰ τὸν βαπτίσῃ εἰπὼν: «ἐγὼ χρεῖαν ἔχω ὑπὸ Σοῦ βαπτισθῆναι καὶ σοὶ ἔρχῃ πρὸς με; ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν πρὸς αὐτόν, ἄφες ἄρτι· οὕτω γὰρ πρέπει ἐστὶν ἡμῖν πληρῶσαι πάσαν δικαιοσύνην». (Ματθ. γ 14-15). Καὶ ἐπιμείνας ἐβαπτίσθη, διότι, ὡς εἶπεν, τοῦτο ἦτο ἐντολὴ καὶ θέλημα τοῦ Πατρὸς, ὅπως καὶ ἡ ἐνανθρώπησις Του, χάριν τῶν ἀμαρτωλῶν ἀνθρώπων καὶ ἔπρεπε νὰ ταπεινωθῇ ὑπακούων καὶ ὑποτασσόμενος εἰς τὴν θείαν Βουλὴν. Ἰδοὺ ὑπέροχον παράδειγμα πρὸς μίμῃσιν παρ' ἡμῶν τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ ἀναξίων, περὶ ὑπακοῆς καὶ συμμορφώσεως πρὸς τὸν Ἅγιον θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐν πάσῃ ταπεινώσει καὶ θυσίᾳ!

Ἀλλὰ ἡ βάπτισις τοῦ Θεοανθρώπου Ἰησοῦ εἶναι καὶ υἱοθεσία τοῦ ἀνθρώπου ὑπὸ τοῦ Θεοῦ! Ὁ Χριστὸς διὰ τῆς βαπτισεώς Του συνέστησε τὸ πρῶτον καὶ θεμελιῶδες μυστήριον τοῦ βαπτίσματος, παραγγείλας εἰς τοὺς μαθητάς Του «πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τὰ ἔθνη βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος» (Ματθ. κη 19). Ἐν τῇ ὀρθοδόξῳ Ἐκκλησίᾳ τὸ βάπτισμα τελεῖται, ὡς γνωστὸν μὲ τὰς τρεῖς καταδύσεις καὶ ἀναδύσεις τοῦ βαπτιζομένου, αἱ ὁποῖαι συμβολίζουν τὴν τριήμερον Ταφὴν καὶ Ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ τὴν Τριαδικότητα τοῦ Θεοῦ καὶ χωρὶς τὰς ὁποίας δὲν γίνεσθαι Χριστιανὸς καὶ δὲν ἔχεις χάριν καὶ εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ψυχικὴν σωτηρίαν.

Ὁ Θεηγόρος Ἀπόστολος Παῦλος λέγει: «...ἀλλὰ (ὁ Θεός), κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον, ἔσωσεν ἡμᾶς διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος Ἁγίου, οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς, ἵνα δικαιωθέντες τῇ Ἐκείνου Χάρτι, κληρονόμοι γενώμεθα, κατ' ἐλπίδα ζωῆς αἰωνίου» (Τίτου γ 5-7).

Διὸ καὶ ἡ Ἁγία Μήτηρ Ἐκκλησία χαρακτηρίζει τὸ βάπτισμα «καθάρσιον», «λουτρόν παλιγγενεσίας»,

«ἐνδυμα ἀφθαρείας», «ἀγιασμοῦ δῶρον», «ἀμαρτημάτων λυτήριον», «νοσημάτων ἀλεξιπήριον», καὶ «δαίμοσιν ὀλέθριον». Καὶ ψάλλει: «Πῶς Σέ Χριστέ, δοῦλοι τὸν Δεσπότην ἀξίως τιμήσωμεν; ὅτι ἐν τοῖς ὕδασι πάντα ἡμᾶς ἀνακαινίσας»;

Περιπόθητοι Πατέρες καὶ ἀδελφοί,

Ἡμεῖς οἱ γνήσιοι ὀρθόδοξοι χριστιανοὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἀταλαντεύτως τὴν πατροπαράδοτον καὶ ἀκαινοτόμητον Ἀγιωτάτην Ὀρθοδοξίαν καὶ τιμώντες τὸν Δεσπότην τῶν ὅλων καὶ Αἰώνιον Ἀρχηγόν ταύτης καὶ τῆς πίστεως καὶ σωτηρίας μας, ὕμνοις καὶ ἔργοις, ἐν παντὶ καὶ πάντοτε, ἐορτάζομεν ἐν Πειραιεῖ, τὴν πανεόρτιον Ἡμέραν τῆς θείας ἐπιφανείας Του, κατὰ τὸν δημοσιότερον καὶ λαμπρότερον τρόπον, διὰ πανηγυρικῆς θείας λειτουργίας εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, μεγαλοπρεποῦς θρησκευτικῆς πομπῆς, καὶ τοῦ ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων διὰ τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ, ἀπὸ τοῦ, παρὰ τὸ Ἐμποροναυτιλιακὸν Κέντρον, χώρου τῆς ἀκτῆς, παρουσίας τοῦ Δημοτικοῦ Ἀρχοντος, Βουλευτῶν καὶ λοιπῶν ἐπισήμων.

Ὅθεν, καλεῖσθε ἅπαντες ὅπως, μὲ τὴν διακρίνουσαν ὑμᾶς πίστιν καὶ εὐλάβειαν, εὐρίσκεσθε, σὺν γυναίξιν καὶ τέκνοις, τὴν **10ην πρῶτὴν ἡμέραν**, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Φιλίππου, ἀφ' ὅπου θὰ ἐκκινήσῃ ἡ ἱερὰ πομπή, ἡ ὁποία, προεξαρχούσης τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας ἡμῶν, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον, καὶ τῇ τιμητικῇ συνοδείᾳ ἀστυνομικῆς δυνάμεως, πορευομένη διὰ τῆς ὁδοῦ Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, θὰ κατευθυνθῇ εἰς τὸν χώρον τῆς ἱεροτελεστίας.

Καὶ παρακαλεῖσθε θερμῶς, ὅπως μὴ προπορεύεσθε τῆς πομπῆς καὶ μὴ ἐγκαταλείπητε ταύτην, πρὸς κατάληψιν θέσεων, καθόσον τοῦτο, ἐκτὸς τοῦ ὅτι ἀποδυναμώνει τὴν πομπήν, ἀποτελεῖ ἀνευλάβειαν πρὸς τὸν προπορευόμενον καὶ ὑπὸ τοῦ Ἱερατείου πλαισιούμενον Τίμιον καὶ Ζωοποιὸν Σταυρόν τοῦ Κυρίου. Ὑπερευλογημένον καὶ ὑπερδοξασμένον τὸ ὄνομα Αὐτοῦ!

Μετὰ πατρικῶν εὐχῶν καὶ εὐλογιῶν ἐν Θεῷ
Ἐπιφανέντι

ὁ

Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος
ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΜΕ ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΝ ΛΑΜΠΡΟΤΗΤΑ ΚΑΙ ΤΑΞΙΝ Η ΠΑΝΣΕΒΑΣΤΟΣ ΕΟΡΤΗ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΘΕΟΦΑΝΕΙΩΝ ΕΙΣ ΤΟΝ ΠΕΙΡΑΙΑ

Ὁ Ἀγιασμός τῶν ὑδάτων ἐνώπιον χιλιάδων Πιστῶν καὶ τῇ παρουσίᾳ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Α. Ντεντιδάκη καὶ τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Ἀ. Ἀνδριανοπούλου.

Τοῦ Θεοῦ συναρωγοῦντος, ἐτελέσθη, ἐπὶ τῇ πανσεβάστῳ Ἑορτῇ τῶν Ἀγίων Θεοφανείων, τὴν πρῶταν, εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἀγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἡ Θεία πανηγυρική λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, συμπαραστατοῦμένου ὑπὸ τοῦ ἐφημερίου αἵδεσ. πατρός Καλλινίκου Μουράτογλου.

Περὶ τὴν 10ην ὥραν, ἐσχηματίσθη μακρά καὶ μεγαλειώδης ἱερά πομπή, μὲ πορείαν πρὸς τὸν παρὰ τὸ Ἐμποροναυτικὸν κέντρον χώρον τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, διὰ μέσου τῶν ὁδῶν Θηβῶν καὶ Ἐθνικῆς Ἀντιστάσεως, ὑπὸ τοῦ ἐπικεφαλῆς τῆς τελεταρχίας πανοσολ. ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου.

Προηγούντο ὁ κρανοφόρος μοτοσυκλετιστὴς τῆς Τροχαίας Πειραιῶς, ἡ μουσική «μπάντα» τοῦ Δήμου Παιανίας, κορασίδες λευκοφοροῦσαι καὶ νεάνιδες κιτρινοφοροῦσαι τῆς Γεροντίσης Εὐθυμίας Σπανοῦ, ἐν σχήματι Σταυροῦ, καὶ ἄλλαι μὲ τὰς τοπικὰς ἐνδυμασίας, τὰ Ἐξαπτέρυγα, τὰ Ἱερά Λάβαρα καὶ αἱ Σημαίαι τῶν Ἱερῶν Ναῶν τῶν Παρατηρημάτων τῆς Ἀγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας. Ἐν συνεχείᾳ ἤρχοντο οἱ μοναχοὶ μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Πανοσιώτατον ἱερομόναχον πατέρα Νήφωνα, αἱ μοναχαί, ἐκπρόσωποι τῶν Ἱερῶν Μονῶν τοῦ Λεκανοπεδίου Ἀττικῆς, ποὺ ἀποτελοῦσαν τὸ γραφικότερον τμήμα τῆς πομπῆς καὶ ὁ καλλίφωνος χορὸς τῶν ἱεροψαλτῶν ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν τοῦ μουσικοδιδασκάλου χοράρχη κ. Μ. Ματρῇ, τῇ συμπράξει τῶν γνωστῶν ἱεροψαλτῶν κ.κ. Σιδέρη καὶ Τούτουζα.

Καὶ ἐκλείνε ἡ μεγαλοπρεπὴς πομπή μὲ τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν τελεταρχίαν πανοσολ. ἀρχιμανδρίτας Χρυσόστομον Βάρκαν, Ἀνθιμον Καραμήτρον καὶ Ἀκάκιον Χαλίκον, τὸ Θεοφιλὲς Ἱερατεῖον μὲ τὰ ποικιλόχρωμα ἁμφιά του, καὶ τὴν Ἱεράν καὶ Ἀγίαν Σύνοδον, μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν Μακαριώτατον Πρόεδρόν της Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τὸν Βον καὶ τὸ ἀπειρον εὐσεβὲς πλῆθος τῶν πιστῶν. Τὸ Ἱερὸν Εὐαγγέλιον ἐκράτει ὁ πανοσολ. ἀρχιμανδρί-

της π. Ἀζαρίας Ὁρολογᾶς Ἀστυνομικὴ δύναμις ἐπλαισιῶνε τιμητικῶς τὴν πομπήν.

Εἰς τὴν εἰσοδὸν τοῦ χώρου τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων, ὁ ὁποῖος ἐπλεεν εἰς τὴν Κυανόλευκον καὶ τοὺς Ἐθνικοὺς Θυρεοὺς, ὑπεδέχθη τὴν Ἱεράν Σύνοδον ὁ κυριάρχης Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος, συμπαραστατοῦμενος ὑπὸ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος κ. Ἀντωνίου καὶ ὅλοι ὁμοῦ ἀνῆλθον ἐπὶ τῆς εἰδικῆς Ἐξέδρας, καταλλήλως ἐστολισμένης, ὅπου, ἐν ἀτμοσφαίρᾳ θρησκευτικῆς καὶ ἐθνικῆς ἐξάρσεως, ἔλαβε χώραν, περὶ τὴν 11ην ὥραν συμφώνως τῷ προγράμματι, ἡ λαμπρὰ ἱεροτελεστία τῇ συμπράξει τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρυσόστομου καὶ τῶν Σεβασμιωτάτων Μητροπολιτῶν Πειραιῶς κ. Γεροντίου, Ἀττικῆς κ. Ἀντωνίου, Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας, τοῦ καὶ Ἀρχιγραμματέως τῆς Ἱερᾶς Συνόδου κ. Ἀθανασίου, Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κ. Στεφάνου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου καὶ τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Α. Ντεντιδάκη καὶ τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Α. Ἀνδριανοπούλου καὶ λοιπῶν ἐπισήμων.

Ἡ μεγάλη στιγμή τῆς καταδύσεως τοῦ Τιμίου καὶ Ζωοποιοῦ Σταυροῦ! Δεμένος διὰ κορδέλλας κατεδύθη ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου, τοῦ Σεβασμιωτάτου Πειραιῶς καὶ τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ ἀνεσύρθη, κατὰ σειράν, ὑπὸ τοῦ Ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Νεαπόλεως κ. Α. Ντεντιδάκη, τοῦ Δημάρχου Πειραιῶς κ. Α. Ἀνδριανοπούλου καὶ τοῦ Προέδρου τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς κ. Γ. Στρατηγοῦ. Νεαρὸς κολυμβητὴς ἐπίασε Τοῦτον ἐνῶ δύο λευκαὶ περιστρεφαὶ ἐξαπολύοντο, καὶ τὰ εὐρισκόμενα εἰς τὸν λιμένα πλοῖα ἐσφύριζον ὁμαδόν, καθὼς καὶ τὸ περιπολικὸν πλοῖάριον τῆς Λιμενικῆς Ἀστυνομίας, τὸ εὐρισκόμενον εἰς τὸν χώρον τῆς καταδύσεως, εἰς ἐνδειξιν τῆς εὐλαβοῦς συμμετοχῆς εἰς τὸν Θεῖον Πανηγυρισμόν!

Ἐμπνευσμένον λόγον ἐξεφώνησεν ὁ Μακαριώ-

τατος ἐπὶ τῇ «πανεόρτῳ Ἡμέρᾳ», ὁ δὲ σεπτὸς ποιμενάρχης κ. Γερόντιος ἀπηύθυνε ὡς διοργανωτῆς Ἑορτῆς, θερμότατον εὐχαριστήριον λόγον, ἀναγνωσθέντα ὑπὸ τοῦ τελετάρχου ἀρχιμανδρίτου π. Χριστοφόρου Ἀγγελοπούλου, πρὸς τοὺς τιμήσαντας διὰ τῆς παρουσίας των ταύτην καὶ ἰδίως πρὸς τὸν Ὑπουργόν τῆς Ἐμπ. Ναυτιλίας καὶ τὸν Δήμαρχον Πειραιῶς. (Οἱ λόγοι καταχωροῦνται κατωτέρω).

Οὕτω, ἔληξεν ἡ πανίερος καὶ πάνσεπτος Ἑορτὴ, μετὰ τὴν ἀνάκρουσιν ὑπὸ τῆς μουσικῆς «μπάντας» τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος τοῦ Ἐθνικοῦ Ὕμνου καὶ τὴν ζητωκραυγὴν ὑπὸ τοῦ Ἐπιτίμου Δικηγόρου κ. Ν. Ἀναγνωστοπούλου ὑπὲρ τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ τοῦ ἔθνους, τῆς ἱερᾶς πομπῆς ἐπανελθούσης εἰς τὸν ἱερὸν Ναὸν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Φιλίππου, ἐνῶ αἱ χιλιάδες τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Κυρίου ἐσκιρτοῦσαν ἐξ ἱεροῦ ἐνθουσιασμοῦ καὶ ψυχικῆς ἀγαλιάσεως, διὰ τὰ μεγαλεῖα τῆς πατροπαραδότου καὶ ἀκαينوτομήτου Ὁρθοδοξίας.

Παρέστησαν οἱ κ.κ. Ἀναπληρωτῆς Ὑπουργός Ἐμπ. Ναυτιλίας Ἀντ. Ντεντιδάκης, Δήμαρχος Πειραιῶς Ἀνδρ. Ἀνδριανόπουλος, Βουλευτὴς καὶ Πρόεδρος τῆς Χριστιανικῆς Δημοκρατίας Νικ. Ψαρουδάκης, Πρόεδρος τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Πειραιῶς Γεώργ. Στρατηγός, πρῶην Βουλευτὴς Ἰ. Τραγάκης, πολιτευτὴς Σ. Κοσμιδης, Νομαρχιακὸς Σύμβουλος Δ. Χατζῆς, Δημοτικοὶ Σύμβουλοι Πειραιῶς Χ. Ἀγραπιδης, Ἰω. Ἀγγελόπουλος, Α. Κάρλες καὶ Ἰω. Καψοκόλης, διοικητὴς τῆς Λιμενικῆς Αστυνομίας ἀντιπλοίαρχος λιμ. Δ. Τσίχλης, διοικητὴς τῆς Τροχαίας Πειραιῶς ἀντισυνταγματάρχης Ἐ. Σταυρακάκης, διοικητὴς, τοῦ Α Λιμενικοῦ Διαμερίσματος πλωτάρχης λιμ. Γ. Καραφωτιάς, διοικητὴς τοῦ 8ου Λιμενικοῦ Φιλακίου Δ. Θωμόπουλος, Θεολόγος Σ. Καραμήτσος, οἰκονομικὸς σύμβουλος τοῦ Γ.Τ.Ε.Γ.Ο.Χ.Ε Χρ. Χαλβατζῆς κ.ἄ.

Ἐφ' ᾧ συγχαίρομεν τὸν Σεβασμιώτατον Μητροπολίτην Πειραιῶς κ. Γερόντιον διὰ τὴν ἐξαιρετικὴν ὄντως ἐπιτυχίαν τῆς διοργανωθείσης ὑπ' αὐτοῦ Ἑορτῆς. Ἀξιοὶ ἐπαίνου εἶναι ὁ πανοσολ. Ἀρχιμανδρίτης π. Γερόντιος Λουδάρος καὶ ὁ νομικὸς σύμβουλος τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος κ. Ν. Ἀναγνωστόπουλος, εἰς τὰς λίαν φιλοτίμους καὶ ἀόκνους προσπάθειας καὶ τὸ διοργανωτικὸν πνεῦμα τῶν ὁποίων ὀφείλεται ἡ ἐπιτυχία αὕτη. Ἐπίσης καὶ ὁ Πανοσολ. ἀρχιμανδρίτης π. Χριστόφορος Ἀγγελόπουλος, διὰ τὴν ἀψογον ἐκτέλεσιν τῶν τελεταρχικῶν τῶν καθηκόντων.

Πρωτίστως, ἀξιοὶ παντὸς ἐπαίνου καὶ πάσης τιμῆς

εἶναι οἱ γνήσιοι Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, κληρικοί, μοναχοί, μοναχαί, καὶ λαϊκοί, ἀποτελοῦντες τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς μαρτυρικῆς ἡμῶν Ἐκκλησίας, ὑπὸ τὸν ἄξιον Μακαριώτατον Ἀρχιεπίσκοπον κ. Χρυσόστομον τὸν Βον, οἱ ὅποιοι, μετὰ τὴν διακρίνουσαν αὐτοὺς ἀλώβητον, ὁμολογίαν τῆς Ὁρθοδόξου Πίστεως καὶ εὐταξίαν, προσῆλθον ἀθρόως καὶ ἀσμένως εἰς τὴν πανσέβαστον Ἑορτὴν, εἰς τὴν ὁποίαν καὶ ἐφέτος ἐξεδηλώθη ἡ κρατικὴ παρουσία, διὰ τῆς εὐλαβοῦς συμπαραστάσεως τοῦ Ἐξοχωτάτου Ἀναπληρωτοῦ Ὑπουργοῦ τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ἀντωνίου Ντεντιδάκη.

Ζήτωσαν ἡ Ἀγιωτάτη Ὁρθοδοξία καὶ ἡ φιλάττη Πατρίς!

ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΘΕΟΦΑΝΕΙΑ

Σεβασμιώτατοι Ἀρχιερεῖς

Σεπτὴ χορεία τῶν ἱερουργῶν τοῦ ἱεροῦ
θυσιαστηρίου.

Ὁσιακὸν τάγμα τῶν Μοναχῶν.

Ἐντιμότατοι Ἀρχόντες.

Εὐσεβὲς ἄθροισμα τοῦ φιλοχρίστου
λαοῦ.

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου Πνεύματος καὶ πάλιν κατὰ τὸ παρὸν συνήγαγεν ἡμᾶς ἐπὶ τὸ αὐτὸ εἰς αἶνον καὶ δοξολογίαν τῆς Ὑπερουσίου Τριάδος ἐπὶ τῇ μεγαλειώδῃ καὶ σωτηρίῳ ἑορτῇ τῆς ἐν τῷ Ἰορδάνῃ φανερώσεως τοῦ μυστηρίου Αὐτῆς κατὰ τὸ πάτριον ἑορτολόγιον, συμφώνως πρὸς θεαδικὰς ὀρθοδόξους ἀρχὰς καὶ παραδόσεις.

Θεοφάνεια λέγομεν τὴν ἑορτὴν διὰ τὸ μέγα καὶ ἐξαιρετικὸν τοῦτο γεγονός, τῆς ἀποκαλύψεως δηλαδὴ ἐν τῷ κόσμῳ τοῦ μυστηρίου τῆς Τριουποστάτου Θεότητος ἑορτὴν, καθ' ἣν καὶ ἡ τοῦ Χριστοῦ Γέννησις ἀπὸ ἀρχαιοτάτων χρόνων συνεωρτάζετο πρὸς μείζονα καὶ τελειότεραν ἀπόδοσιν τοῦ νοήματος τῶν Θεοφανείων.

Τοῦτο μὲν ὡς χάρις, οὐσία δὲ ἵνα φανερόν καταστῇ τὸ μέγεθος τῆς εὐεργεσίας διὰ τοῦ Θεοῦ Βαπτισμοῦ, τοῦτ' ἐστὶν ἡ ἐν Χριστῷ παλιγγενεσία ἡμῶν καὶ τὸ χάρισμα τῆς υἱοθεσίας.

Ὁ ἐν σαρκὶ ἐπιφανείς Θεὸς ἀναμάρτητος ὢν ἐβαπτίσθη ἐν τῷ Ἰορδάνῃ διὰ τὴν ἀγίασιν τὴν φύσιν

τῶν ὑδάτων καὶ ἀποκαθάρη τὸν ρύπον τῆς ἁμαρτίας τῆς μολυνθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως, γενόμενος Αὐτός τύπος καὶ ὑπόδειγμα πρὸς μίμῃσιν διὰ τοὺς ἐπιποθοῦντας τὴν μετ' Ἐκείνου δόξαν εἰς τὴν Βασιλείαν τῶν Οὐρανῶν. Μαρτυρεῖ δὲ τὸν Βαπτιζόμενον Υἱὸν ἢ φωνὴ τοῦ Πατρὸς ἀνωθεν καὶ συνεπιμαρτυρεῖ ἢ ἐν εἶδει περιστερὰς παρουσίᾳ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος διὰ τοῦ λόγου τὸ ἀσφαλές, πρὸς πίστωσιν τῆς Θεανδρικῆς ὑποστάσεως Αὐτοῦ.

Μεγα τὸ μυστήριον τῆς θείας οἰκονομίας διὰ τὴν σωτηρίαν ἡμῶν. «Ἐπίγειον τὸ φαινόμενον καὶ ὑπὲρ τοὺς οὐρανοὺς τὸ νοούμενον».

Μεγάλη ἡ προσγενομένη τιμὴ τῆς εἰκόνος τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀνθρωπίνης δηλαδὴ δημιουργίας διὰ τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Δημιουργοῦ.

Ἐκπλήσσει τὸν οὐράνιον κόσμον ἢ μέχρι δούλου μορφῆς ἄκρα συγκατάβασις τοῦ Πλάστου ἐν ᾧ παρέχει φιλανθρώπως τὴν δυνατότητα εἰς τὸν ἐπίγειον κόσμον νὰ ὑψωθῇ μέχρι τοῦ Θεικοῦ Θρόνου. Ἐταπεινώθη ὁ Θεός, διὰ νὰ ὑψώσῃ τὸν ἄνθρωπον. Αὕτη ἡ ὑπόθεσις τῆς ἐορτῆς μας ἀγαπητοί. Αὕτη καὶ ἡμεῖς ΣΗΜΕΡΟΝ πανηγυρίζομεν κατὰ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας, ἐκπληροῦντες ἅμα καθῆκον ἐντολῆς τῶν προαπελθόντων Πατέρων ἡμῶν ἀγωνιστῶν τῆς πίστεως καὶ εὐσεβείας, τῶν ὁποίων καὶ κληρονόμοι Θεῖα Πρόνοια ἐγενόμεθα, ὅπως δημοσίᾳ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων πανηγυρίζομεν εἰς δόξαν Θεοῦ καὶ δημοσίᾳ διατρανοῦμεν καὶ διακηρύσσομεν ὡς πάντῃ ἀναγκαῖον τὰς ὑγιεῖς καὶ ὀρθοδόξους παραδοσιακὰς ἀρχάς, συμφώνως πρὸς τὰς ὁποίας ἡ τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία τυγχάνει ἢ μία καὶ μόνη Ἁγία Καθολικὴ καὶ Ἀποστολική. Αὕτη σῶμα Αὐτοῦ ὑπάρχει μὲ κεφαλὴν τὸν ἴδιον Χριστόν, τῆς ὁποίας μέλη ἐσμέν οἱ ἀνήκοντες εἰς Αὐτὴν καὶ ἡ ὁποία ὡς Θεοσύστατος καὶ ἀρτία κατὰ πάντα, εἶναι ἀνεπίδεκτος ἀλλοιώσεων καὶ νεωτεριστικῶν μεταρρυθμίσεων κατὰ τὰς ἀπαιτήσεις τῶν ἐποχῶν.

Τοῦτο δὲ ἐπιτελοῦμεν, διότι ἡ χαλεπότης τῶν καιρῶν εἰς τοὺς ὁποίους ζῶμεν ἔθεσε βέβηλον χεῖρα εἰς ὑγιαίνουσιν πίστιν ἀφοῦ ἠθέτησε πρωτίστως τὴν παράδοσιν.

Τὸ κοσμικὸν φρόνημα ὑπὸ τοῦ ὁποίου ἐλαύνεται ἡ κρατικὴ Ἐκκλησία ὠδήγησε αὐτὴν εἰς τὴν ἀθέτησιν πατερικῶν ἐνταλμάτων καὶ τὸν συμφυρμόν μετὰ τῶν αἵρετικῶν τῆς δύσεως, μὲ ἀνησυχητικὰς ἐνεργείας τῶν προκαθημένων τῆς, πέρυσι τοῦ σκανδαλώδους συλλειπτουργοῦ καὶ τώρα μὲ τὰς συγχαρητηρίους εὐχὰς πρὸς τοὺς οὐνίτας διὰ τὸ διαβρωτικόν

ἔργον ποῦ ἐπιτελοῦν ἐντὸς τοῦ χώρου τῆς ὀρθοδόξου Ἑλλάδος.

Ἀντιθέτως ἡμεῖς τὸ μικρόν ποίμνιον, τηροῦντες ὡς ἱεράν παρακαταθήκην τὸ πατροπαράδοτον σέβας, συνεχίζομεν κατὰ τὰ ἐκπαλαὶ καθεστῶτα τὸν ἀγῶνα τῆς Ἐκκλησίας διὰ τὴν ἀνόθευτον ἐπιβίωσιν τοῦ καθ' αὐτὸ ὀρθοδόξου πνεύματος καὶ τῶν θεσμικῶν ἐνταλμάτων διὰ μέσου συμπληγᾶδων καὶ πλείστων ὅσων δυσχερειῶν καὶ στερήσεων καὶ διώξεων κατὰ καιροὺς, μὴ παρεκκλίνοντες οὐδὲ ἰῶτα ἐν ἀπὸ τῆς Πατερικῆς παραδόσεως κατὰ τὸ παράγγελμα τοῦ Ἀποστόλου τῶν Ἑθνῶν: «ὦ Τιμόθεε τὴν παρακαταθήκην φύλαξον ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως ἣν τινὲς ἐπαγγελλόμενοι ΠΕΡΙ ΤΗΝ ΠΙΣΤΙΝ ΗΣΤΟΧΗΣΑΝ (Τιμοθ. Α – ΣΤ' 20).

Αὕτην τὴν τοποθέτησιν ἔχοντες εἰς τὸν ἐκκλησιαστικόν χώρον, ἐορτάζομεν Θεοφάνεια ΣΗΜΕΡΟΝ κατὰ τὸ πατροπαράδοτον καὶ εὐλογημένον ἐορτολόγιον διαφωνήσαντες διὰ τὴν ἀλλαγὴν του καὶ διὰ τὰ ἐπακόλουθα δεινὰ ἐκ τοῦ συνεορτασμοῦ μετὰ τῆς δύσεως.

Διακηρύσσομεν δὲ τὴν ἀλήθειαν, ὑπὲρ ἧς διεξάγομεν ἀγῶνα 64 ἐτῶν στερούμενοι εἰσέτι τοῦ δικαίου τῆς ἰσονομίας καὶ ἰσοπολιτείας ὡς ἐλεῦθεροι Ἕλληνες πολῖται ἔνεκα τῆς ἀντιθέου πίεσεως τῆς κρατικῆς Ἐκκλησίας ποῦ ἀσκεῖ πρὸς καταστολὴν τοῦ ἀγῶνος μας. Παρὰ δὲ τὸ ὅτι εὐρισκόμεθα εἰς τὸν 20ὸν αἰῶνα εἴμεθα οἱ μόνοι ἀνελεύθεροι!

Θεωροῦμεν ὅμως καύχησιν τὸ πάσχειν χάριν τῆς ἀληθείας καὶ εἰς τοῦτο ὀφείλεται ἡ μακροχρόνιος ἀντοχὴ τοῦ ἱεροῦ ἡμῶν ἀγῶνος παρὰ τὰς πολλὰς ἐξωτερικὰς καὶ ἐσωτερικὰς ἀντιξοότητας.

Ἐχομεν δὲ τὴν ἐλπίδα βεβαίαν καὶ ἀπροσμάχητον εἰς τὸν ἐνανθρωπήσαντα καὶ ἐν Ἰορδάνῃ βαπτισθέντα Σωτῆρα καὶ Λυτρωτὴν διὰ τὴν νικηφόρον ἔκβασιν τοῦ ἱεροῦ τούτου ἀγῶνος πρὸς θρίαμβον τῆς Ὀρθοδοξίας.

Ἐπὶ τούτοις καὶ ἐπὶ τῇ σημερινῇ ἐορτῇ, εὐχόμεθα πλουσίαν τὴν χάριν καὶ τὸ ἔλεος τοῦ φιλανθρώπου Θεοῦ ἐφ' ὑμᾶς, αἵσιον δὲ καὶ φορέα παντὸς ἀγαθοῦ ἐν τε τῇ Ἐκκλησίᾳ καὶ τῇ κοινωνίᾳ τὸν νέον ἐνιαυτὸν τῆς χρηστότητος τοῦ Κυρίου 1989.

+ ὁ Ἀθηνῶν Χρυσόστομος

ΕΥΧΑΡΙΣΤΗΡΙΟΝ

Ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης τῶν Γ.Ο.Χ. Πειραιῶς κ. Γερόντιος, ἐκφράζει τὰς θερμοτάτας εὐχαριστίας του πρὸς τὴν Ἱερὰν ἡμῶν Σύνοδον, ἣ ὁποία ὑπὸ τὴν προεδρίαν τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου κ. Χρισσοστόμου ἔλαβε μέρος εἰς τὴν ἱεροτελεστείαν τοῦ Ἀγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Ἐπίσης, πρὸς ἅπαντας τοὺς λαμπρύναντας, διὰ τῆς παρουσίας των ταύτην καὶ ἰδιαίτερος πρὸς τὸν Ἐξοχώτατον Ἀναπληρωτὴν Ὑπουργὸν τῆς Ἐμπορικῆς Ναυτιλίας κ. Ἀντώνιον Ντεντιδάκη, διὰ τὴν ἀμέριστον ἠθικὴν συμπαράστασίν του καὶ πρὸς τὸν

Ἀξιότιμον κ. Ἀνδρέαν Ἀνδριανόπουλον, διὰ τὴν πρόθυμον καὶ ἐνεργὸν συνδρομὴν του.

Συγχαίρει τὸ χριστεπώνυμον πλήρωμα τῆς Ἁγίας ἡμῶν Ἐκκλησίας διότι, προσήλθε μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸ πίστιν, εὐλάβειαν καὶ εὐταξίαν, καὶ ἐφέτος, ὅπως κατ' ἔτος, εἰς τὴν πανσέβαστον Ἑορτὴν, ἀθρόως.

Ἐπευλογεῖ καὶ ἐπεύχεται ὅπως ὁ ἐπιφανεὶς Χριστὸς χαρίζηται εἰς ἅπαντας καλὴν ὑγίαν καὶ πᾶν ἀγαθὸν καὶ σωτήριον, εἰς δὲ τὴν Ἀγιωτάτην Ὁρθόδοξίαν καὶ τὴν φιλότιμον Πατρίδα δόξαν καὶ εὐημερίαν.

Κεφαλὴ τῆς ἱερᾶς πομπῆς ἐξῶθεν ἐκ τοῦ Ἱ. Ναοῦ Ἀγ. Φιλίππου κατὰ τὴν ἐκκίνησίν της.

Τὸ Ἱερόν Εὐαγγέλιον κρατούμενον ἀπὸ τὸν ἀρχ/την Ἀζαρίαν Ὁρολογῶν κατὰ τὴν ἐκκίνησιν τῆς ἱερᾶς πομπῆς πρὸς τὴν ἐξέδραν τοῦ ἁγιασμοῦ.

Ἡ ἱερὰ πομπή ἀποτελουμένη ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς Χίου, Ψαρρῶν καὶ Οἰνουσῶν κον Στέφανον, Θεοσ/νίκης κον Εὐθύμιον, Ἀχαρνῶν κ. Ἀθανάσιος Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κον Ἰουστίνον μετὰ πλήθους πιστῶν.

Ο τελετάρχης άρχιμ. Χριστόφορος Άγγελόπουλος μετά των άρχ/τών Γεροντίου Λουδάρου, Χρυσοστόμου Βάρκα, Άνθίμου Καραμήτρου και Άκακίου Χαλίκου

Τό σεπτόν ιερατεϊόν κατευθυνόμενον πρὸς τήν εξέδραν τοῦ άγιασμοῦ

Στιγμιότυπον τοῦ Μακαριωτάτου Χρυσοστόμου καὶ τοῦ Ἀρχιερέως Ἀχαρνῶν καὶ Ἀθανασίου ἐν μέσῳ τοῦ ἱερατείου ἐν τῇ ἐξέδρᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος κος Χρυσόστομος πλασιούμενος ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Θεσ/νίκης καὶ Εὐθυμίου καὶ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας καὶ Ἰουστίνου καὶ λοιποῦ ἱερατείου.

Ο Δήμαρχος Πειραιώς κ. Α. Ανδριανόπουλος μετά των πολιτικῶν ἀρχῶν ἐν τῇ
ἐξέδρᾳ τοῦ ἁγιασμοῦ τῶν ὑδάτων.

Μερική άποψις τοῦ πλήθους ἐξωθεν τῆς ἐξέδρας

Ἡ μπάντα τοῦ Λιμενικοῦ Σώματος ἐν τῷ Λιμένι τοῦ Πειραιῶς καὶ πλῆθος κόσμου.

Τὰ Ἅγια Θεοφάνεια

Κάθε ἔτος πού προστίθεται εἰς τὸν ὄρμαθὸν τῶν ἐτῶν πού μᾶς ἐχάρισε ὁ Τριαδικὸς Θεὸς ἡ πέννα σύρεται αὐτομάτως, διὰ νὰ καταγράψῃ μερικὰς ψυχικὰς συγκινήσεις ἀπὸ τὰ ἅγια Θεοφάνεια, ἰδιαίτερος δι' ἡμᾶς, τοὺς Γνησίους Ὁρθόδοξους πού τὰ ἐορτάζομεν πατροπαραδότως καὶ εὕρισκόμεθα ἐν τῇ Κιβωτῷ τοῦ Νῶε, ὡς ὀρίζει ἡ ἐπίσημος Ὁρθόδοξος Ἐκκλησία. Κάνιγγος 32 Ἀθηνῶν, στοιχοῦσα ὄχι μόνον μὲ τὰς πατροπαραδότους παραδόσεις, ἀλλὰ καὶ συμφώνως μὲ αὐτὰς πού ἐχάραξεν ἡ γραμμὴ τοῦ μακαριστοῦ κυρ Χρυσσοστόμου Καβουρίδη πρώην Φλωρίνης, ἐκλεκτοῦ ἀρχιερέως τῆς ἀγιωτάτης ἀκαινοτομήτου Ἐκκλησίας, καὶ κρατοῦντος ἀπὸ τοὺς πρώτους διδάξαντες ἀγιορείτας πατέρας τοὺς μὴ μνημονευτὰς τοῦ πατριάρχου Κων/πόλεως λόγῳ τῆς Οἰκουμενικότητός του.

Εἶναι τιμὴ καὶ δόξα σὲ μᾶς πού κρατοῦμεν αὐτὰς τὰς ὀρθόδοξους παραδόσεις ἐν τῷ; Ἰουλιανῷ ἡμερολογίῳ καὶ ἐμφανίζομεν, στενωπρία τῇ φωνῇ, αὐτὴν τὴν ὁμολογίαν ἐνώπιον αὐτῆς τῆς παραποιούσης σήμερον ἀμαρτωλῆς ἀνθρωπότητος! Ἄλλαι σπῆλαι τῆς ἐφημερίδος καταγράφουν αὐτὴν τὴν ἐκδήλωσιν τῶν ἀγιωτάτων Θεοφανείων, ἡ ὁποία γίνεται κατὰ τρόπον μεγαλοπρεπῆ εἰς τὸν Κεντρικὸν λιμένα τοῦ Πειραιῶς μὲ τὴν κατάδυσιν τοῦ Σταυροῦ.

Ἀλλὰ ὁ σκοπὸς τοῦ γράφοντος αὐτὸ τὸ ἄρθρον δὲν εἶναι παρὰ νὰ καταγράψῃ τὴν ἐορτὴν τῶν Θεοφανείων, πῶς αὕτη ἐμφανίζεται ἐν τοῖς Ὁρθόδοξοι δέλτοις.

Κατ' αὐτὴν ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀπὸ Ναζαρέτ τριακονταετὴς εὐρίσκεται εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν καὶ αἰτεῖ νὰ βαπτισθῇ ἀπὸ τὸν Θ. Ἰωάννην τὸν Πρόδρομον ἐν τοῖς ρεῖθροις του, πληρῶν οὕτω πᾶσαν νομικὴν τάξιν καὶ τὴν κατ' ἀνθρώπον οἰκονομίαν. Ὁ Πρόδρομος Ἰωάννης γνωρίζει προορατικῶς πῶς ὁ Ἰησοῦς εἶναι «ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου», τὸν δακτυλοδεικτεῖ εἰς τὸν κόσμον ὡς ἄμνόν, πληρῶν οὕτω τὴν προφητικὴν ρῆσιν τοῦ Ἠσαΐου 53.7.

«Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη καὶ ὡς ἄμνός... ἄφωνος... ἡ ζωὴ αὐτοῦ, ἀπὸ τῶν ἀνομιῶν τοῦ λαοῦ μου, ἤχθη εἰς θάνατον»

Εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ ὁ Κύριος δέχεται τὴν ὁμολογίαν τοῦ Ἰωάννου καὶ αἰτεῖ παρ' αὐτοῦ τὸ βάπτισμα «Ἄφες ἄρτι, πρέπον ἐστὶ ὑπὸ σοῦ βαπτισθῆναι» Ματθ. 3-15.

Ἀκολούθως ὁ Ἰωάννης βαπτίζει τὸν Κύριον, καὶ ὡ τῇ συγκαταβάσει σου Κύριε, ἐπεφάνη ἐν τοῖς ρεῖθροις ὁλόκληρος ἡ Τριαδικὴ Θεότης.

Ὁ Πατὴρ ἄνωθεν ὁμολογεῖ Υἱὸν Μονογενῆ καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα ἐν εἰδει περιστερᾶς, ἐπικάθεται ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ Ἰησοῦ, βεβαιῶν οὕτω τοῦ «Λόγου τὸ ἀσφαλές» (ὅτι ὁ Υἱὸς εἶναι συνάναρχος μὲ τὸν ἀναρχον Πατέρα) καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, τρίτον πρόσωπον τῆς ἁγίας Τριάδος ἐμφανίζεται, τώρα ἐν εἰδει περιστερᾶς. Μαρκ. 1.11

«Σὺ εἰ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός ἐν σοὶ εὐδόκησα»

Ὁ ἀναμάρτητος Κύριος εἰσῆλθεν ἐν τῷ Ἰορδάνην ποταμῷ καὶ ἀμέσως ἐξῆλθεν τοῦ ὕδατος ὡς ἀναγράφει ὁ Θ. Μάρκος μὴ ἐξομολογηθεὶς παρὰ τοῦ Ἰωάννου, ὅπως ὅλοι οἱ βαπτιζόμενοι. Πρῶτον ἐξομολογοῦντο, καὶ ἐπειτα ἐβαπτίζοντο, ἐκτὸς τοῦ ἀναμαρτήτου υἱοῦ τοῦ Θεοῦ πού ὡς ἄμνός **ἄμωμος** χωρὶς ἁμαρτίες, ὁ ὀρισθεὶς παρὰ τοῦ Πατρὸς νὰ σηκώσῃ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου καὶ νὰ μᾶς συμφιλιώσῃ μὲ Αὐτὸν ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἰχομεν χάσει τὴν υἱότητα λόγῳ τῆς παρακοῆς μας, ὅπως ἀναφέρει ὁ Θ. Παῦλος πρὸς Ἐφεσ. 2-5.

«Καὶ ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι συνεζωποίησε τῷ Χριστῷ χάριτι ἐστὲ σεσωσμένοι»

Καὶ μετὰ τὴν βάπτισιν ὁ Κύριος μετέβη εἰς τὸ Ὄρος καὶ μὲ τεσσαρακονθήμερον νηστείαν, πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Διαβόλου, ἐπιστρέφει εἰς τὴν Γαλιλαίαν διὰ νὰ κἀνῃ ἐναρξιν τοῦ σωστικοῦ του ἔργου.

«Μετανοεῖτε ἤγγικε γάρ ἡ Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν»

Ἐπειδὴ δὲ ὁ γράφων ἐθίζει νὰ πλουτίζει τὴν γραφὴν του μὲ γνώμας τῶν Πατέρων ἢ καὶ τῶν Ὁρθόδοξων κατηχητῶν ἀνατρέχει σήμερον εἰς τὸν ἐξοχὸν ρήτορα Κ. Καλλίνικον τοῦ 19ου αἰῶνος, ὁ ὁποῖος θὰ μᾶς χειραγωγήσῃ εἰς τὸν πάμφωτον λειμῶνα τῆς θεανδρικής ὑποστάσεως τοῦ ἐπικρανέντος Λόγου:

«Ὁμοουσιότης λοιπὸν τοῦ Λόγου πρὸς τὸν Πατέρα, ὕπαρξις Αὐτοῦ προαιώνιος καὶ ὑπερκόσμιος, δημιουργία ὑπ' Αὐτοῦ τοῦ κόσμου, ὕλικού τε καὶ πνευματικοῦ, καὶ διαρκὲς προσανατολισμὸς τῶν ἀνθρωπίνων καρδιῶν πρὸς τὸ ἀγαθὸν ὀφειλομένη εἰς τὰς μυστικὰς ἐνεργείας Αὐτοῦ – ἰδοὺ, συντόμως εἰπεῖν, οἱ τίτλοι, ἐφ' ὧν μεγαλοπρεπὲς ἐπεριδεύεται ἡ θεότης τοῦ Λόγου. Ἀλλ' ὁ οὕτως ὑπερηρμένος πάσης λογικῆς καὶ ἀλόγου φύσεως Λόγος καὶ «οὐχ ἀρπαγμὸν ἠγούμενος τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ», δὲν περιωρίσθη ὡς ἀδρανὴς τις ἐπικούρειος σύλληψις νὰ ἀπολαύῃ ἐν ἀπομονώσῃ τάγαθά Του, ἀνευ ἐλαχίστου ἐνδιαφέροντος πρὸς τὸ πλάσμα ὅπερ ἅπαξ ἐπλάσαν αἱ χεῖρές Του, ἀλλ' ἐκκλινεν οὐρανοὺς ὁ Ἀπερίγραπτος καὶ περιεγράφη ἐν χώρῳ καὶ χρόνῳ. **Καὶ ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν.** Ὁ Λόγος, ὅστις ἦν ἐν ἀρχῇ καὶ πρὸ πάσης χρονικῆς ἀρχῆς, ἐγένετο καθ' ὠρισμένην περίοδον τοῦ τὸν πρόσκαιρον τοῦτον κόσμον καταμετροῦντος χρόνου. Ὁ Λόγος, ὅστις ἦν Θεός, ἐγένετο σὰρξ, περιβληθεὶς τὸ ἀνθρώπινον φύραμα ἐκ τῶν παναχράντων αἱμάτων μιᾶς Κόρης Ἀπειράνδρου. Ὁ Λόγος, ὅστις ἦν πρὸς τὸν Θεὸν μίαν προσκυνητὴν οὐσίαν μετ' Αὐτοῦ ἀποτελῶν, ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, ὅχι ὡς ποτε προτυπωτικῶς ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραὴλ ἐν τῇ ἐρήμῳ ὑπὸ τὴν σκηνὴν τοῦ μαρτυρίου μετὰ τοῦ λαοῦ Του κατεσκήνου, ἀλλ' ἐκτυπωτικῶς ἐν ὅλῳ τῷ πληρώματι τῆς θεότητος. Δὲν προσέλαθεν ἄνθρωπος γενόμενος τὴν ψυχὴν μας μόνην, τὴν ἀποτελοῦσαν τὸ εὐγενέστερον συστατικόν μας, ἀλλὰ μετὰ τῆς ψυχῆς καὶ τὸ παθητόν μας σῶμα προσέλαθεν, ἐνώσας πλήρη ἀνθρωπότητα καὶ πλήρη θεότητα εἰς ἓν θεανδρικὸν πρόσωπον. Οὐδὲ προετίμησεν ἄλλον τινὰ ἀστέρα, ἐξ ἐκείνων οἵτινες μυριάκις ὀγκωδέστεροι τῆς μικροσκοπικῆς μας γῆς ἀρματοδρομοῦν πυρίμορφοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ στερεώματος, ἀλλ' εἰς τὸν νανῶδη τοῦτον πλανήτην κατῆλθεν, ἀφοῦ ὁ πλανήτης οὗτος ἐπασχεν, ὁ πλανήτης οὗτος ἐνέκλειε τὴν παραπλανηθεῖσαν ψυχὴν, ὁ πλανήτης οὗτος εἶχε τῆς θείας ἀρωγῆς ἀνάγκην. Κατέβη ὁ Βασιλεὺς ἀπὸ τὸν θρόνον Του, ἀφῆκε τὰ ἀνάκτορά Του, ἀντιπαρῆλθεν ἄλλα μεγαλοπρεπῆ οἰκήματα καὶ κατήυθη ἐν τῷ βῆμα πρὸς τὴν ἀχυροκαλύβην ἐνὸς ἀθιγγάνου, διότι ὅχι ἄλλου, ἀλλ' ὑπ' αὐτὴν ἐκρύπτετο ἡ πορφυρογέννητος βασιλόπαις Του ἡ ληστευθεῖσα ὑπὸ τῶν παθῶν. Καὶ ἐνεσάρκωθη λοιπὸν τὸ Ἄπειρον ἐν Ἰησοῦ τῷ Ναζωραίῳ. Καὶ ἐνεφανίσθη ἐπὶ τῆς ἱστορικῆς κονίστρας ὁ Ἄχρονος. Καὶ ἀπεκαλύφθη τὸ θεῖον ἐπὶ τῆς

γῆς. Ἀπεκαλύφθη ὅχι ὡς ἐν σκῇ καὶ εἰκόνι, οἷον ἐν τῇ σοφῇ διακοσμήσει τῆς φύσεως, τῇ ἀπὸ τῶν ἔργων εἰς τὸν Ἐργάτην τὸν νοῦν ἀναγούσῃ· ἀπεκαλύφθη ὅχι ὡς ἡλιακὴ σφαῖρα ὀπισθεν πυκνοτάτων νεφῶν κρυπτομένη, ὡς ὁ νόμος, ὅστις πλήρης ἐσόπτρων καὶ συμβολισμῶν διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἀλλ' ἀπεκαλύφθη ὁ Θεὸς ἀληθῶς μεθ' ὅλων τῶν χαρίτων, τῶν παρομαρτουσῶν μίαν τοιαύτην ἀληθῆ θεοφάνειαν ἀπεκαλύφθη πλήρης χάριτος καὶ ἀληθείας, ἀπεκαλύφθη ὡς αὕτῃ ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια. Πῶς τὴν τοιαύτην μοναδικὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Ποιητοῦ τῆς, τοῦ Παμβασιλέως τῆς, τοῦ Κυβερνήτου τῆς, τοῦ Γονέως τῆς, τοῦ Θεοῦ τῆς ὑπεδέχθη ἡ γῆ;»

Μὲ αὐτὰς τὰς ὀρθοδόξους καὶ γραμμάς τοῦ Κ. Καλλινίκου ἃς παρακαλέσωμεν τὸν ἐπιφανέντα Κύριον νὰ μᾶς καταυγάσῃ νοῦν καὶ καρδίαν καὶ μᾶς ὁδηγήσῃ εἰς τὴν Βασιλείαν Του, ἡ ὁποία, τῷ ὄντι καθ' ἃ λέγει, τὸ ἀψευδὲς στόμα ἔφθασε· ἤγγικε.

ΠΡΩΤΟΝΟΤΑΡΙΟΣ ΧΡΗΣΤΟΣ Μ. ΧΑΛΒΑΤΖΗΣ

«Η ΦΩΝΗ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΣ»
ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΟΡΓΑΝΟΝ

ΕΚΔΟΣΙΣ:

ΓΕΝΙΚΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟΥ ΤΑΜΕΙΟΥ Γ.Ο.Χ. ΕΛΛΑΔΟΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ ΚΑΝΙΓΓΟΣ 32 — ΑΘΗΝΑΙ — ΤΗΛ. 36.28.280
Ὁ Πρόεδρος Πειραιῶς & Σαλαμίνος ΓΕΡΟΝΤΙΟΣ

ΥΠΕΥΘΥΝΟΣ ΥΛΗΣ ΚΑΙ ΑΡΘΡΟΓΡΑΦΟΣ
Πρωτονοτάριος, Χρ. Μ. Χαλβατζῆς.
Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς

Κάνιγγος 32 — Ἀθῆναι 106 82

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ:

Ἑσωτερικοῦ: Ἐτήσια δραχμὰς 500
Ἐξωτερικοῦ: Ἐτήσια δολλάρια 30

Τιμὴ φύλλου δρχ. 30

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου
ΝΙΚΟΣ ΑΡΓΥΡΟΣ
Μεθώνης 4 - Τηλ. 36.22.982

Χριστουγεννιάτικο μήνυμα του Ἀγ. Θεσσαλονίκης πρὸς τὸ πλήρωμά του

Χριστούγεννα 1988

«Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε
Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε

Γεννᾶται αὐτὸς τὸν ὁποῖον οἱ προφῆται στοὺς ἀρχαίους χρόνους φωτισμένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα προκατήγγειλαν. Γεννᾶται αὐτὸς τὸν ὁποῖο ὁ ἡγαπημένος ἀπὸ τὸν Κύριο λαὸς γιὰ πολλοὺς αἰῶνας μὲ τύπους καὶ σκιερὰ σύμβολα προδιετύπωσε. Γεννᾶται αὐτὸς τὸν ὁποῖο τὰ ἔθνη πάντα ὁμόφωνα προσδοκοῦσαν ὁ δὲ μέγας ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους κλασσικοὺς φιλοσόφους ὁ δαιμόνιος Σωκράτης πρὸς τοὺς συγχρόνους του ἀπευθυνόμενος ἔλεγε «καθεύδοντες διατελεῖτε ἂν οἰμοὶ τινὰ ἄλλον ὁ Θεὸς πέμψει κηδόμενος ὑμῶν» ὁ δὲ σοφὸς Πλάτων λέγει «ὁ παλαιὸς νέος καὶ ὁ νέος ἀρχαῖος πατήρ ἐν τῷ γόνυ καὶ γόνος ἐν τῷ πατρὶ», ὁ Ἀριστοτέλης δὲ «ἀκάματος φύσει Θεοῦ γέννησις ἐξ αὐτοῦ γὰρ ὁ αὐτὸς οὐσιούται λόγος» καὶ αὐτὰ μὲν ἐκ μέρους τῶν ἐλλήνων φιλοσόφων.

Θεὸς ὑπάρχων» ἀπὸ δὲ τοὺς Πέρσας ὁ Μάντης Βαλαάμ γνωρίσας τῶν μελλόντων τὴν ἔκβασιν κράζει «ἀνατέλλει Ἀστὴρ ἐξ Ἰακώβ, ἀναστήσεται ἄνθρωπος ἐξ Ἰσραὴλ καὶ θαύσει τοὺς ἀρχηγούς Μωάβ», ἀλλὰ καὶ ἐκ μέρους τοῦ γυναικείου φύλου ἡ σοφώτατη Σίβυλλα βροντοφωνεῖ καὶ λέγει: «ἤξει οὐρανόθεν βασιλεὺς αἰῶνων μέλλων κρίναι πᾶσαν σάρκα καὶ κόσμον ἅπαντας».

Γεννᾶται αὐτὸς τὸν ὁποῖο μὲ ἓνα λόγο σύμπασα ἡ πρὸ Χριστοῦ ἀνθρωπότης ἐπρόσμενε ὡς ἀναγκαίαν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν λάμψιν γιὰ τὴν πορευομένην ἀνθρωπότητα μέσα στὸ σκοτάδι τῆς θεικῆς ἀγνωσίας. Ἐπεφάνει κατὰ μίαν ἱερὰ καὶ μυστηριώδη νύκτα (ἐν ὁμοιωματὶ ἀνθρώπων γενόμενος καὶ σχήματι εὐρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος). Ἐπεφάνει τὸ παιδίον τὸ ὁποῖο προανέγγειλε ὁ Μεγαλοφωνότατος τῶν προφητῶν Ἠσαΐας. Ἐπεφάνει ὁ Μεγάλῃς βουλής Ἄγγελος, ὁ Ἄγγελος τῆς εἰρήνης, ὁ Πατήρ τοῦ μέλλοντος αἰῶνος. Ἐπεφάνει καὶ χορὸς Ἁγίων Ἀγγέλων ἐχαιρέτησε μὲ ὕμνους καὶ ὠδὲς πνευματικές τὴν ἐπὶ γῆς ἐπιφάνειαν αὐτοῦ ἀποτελέσας γύρω ἀπ' αὐτὸν σὺν σὲ βασιλέα τιμητικωτάτην θεοπρόβλητον φρουρὰν (καὶ ἐγένετο, διηγείρετο ὁ ἱερὸς Εὐαγγελιστὴς, πλῆθος στρατιᾶς οὐρανοῦ αἰνούντων τῶν θεῶν καὶ λεγόντων) – Δόξα ἐν Ὑψίστοις Θεῷ καὶ ἐπὶ γῆς εἰρήνης ἐν ἀνθρώποις εὐδοκία ἐπεφάνει καὶ μὲ τὴν ἐμφάνισή του φῶς θεϊκὸ περιέλουσε ὁλόκληρη τὴν Ἁγίαν πόλιν Βηθλεὲμ καὶ τὰ περὶχωρά της. Μαρτυρία τοῦ ἁπλτου φωτὸς τῆς θείας ἀποκαλύψεως τὸ ὁποῖον ἐμελλε νὰ καταυγάζει ἀπὸ τῆς ἐμφανίσεώς του καὶ μετὰ τὶς συνειδήσεις τῶν ἀτόμων καὶ τῶν λαῶν ἐπεφάνει καὶ ἡ ἐκκλησία ἡ ὁποία ἱδρύθηκε ἀπ' αὐτόν, ἡ ἀνίκητη καὶ θριαμβεύουσα ἀνάμεσα καὶ γιὰ πολλοὺς αἰῶνας ψάλλει μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ καὶ πνευματικὴ εὐφροσύνη τὸν θεσπέσιον ὕμνον «Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, Χριστὸς ἐξ οὐρανῶν ἀπαντήσατε, Χριστὸς ἐπὶ γῆς ὑψώθητε...».

Χριστὸς γεννᾶται καὶ μὲ τὴν ὑπερφυσικὴ ἐκ τῆς Ἁγίας Παρθένου γέννηση αὐτοῦ καινούργια τάξη πραγμάτων στὴν δημιουργία ἀποκαλύπτεται σ' ἐμᾶς τοὺς ἐπὶ γῆς θνητοὺς, διότι μὲ αὐτὴν νέον βασιλεῖον ἱδρύεται πάνω στὴ γῆ τὸ βασιλεῖον τῆς θείας χάριτος, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ στοὺς ἀνθρώπους, βασιλεῖον τὸ ὁποῖον στέκει πάνω ἀπὸ τὰ ὑπόλοιπα τῆς φύσεως ζωικὰ βασιλεία καὶ κοσμικὲς ἐξουσίες.

Χριστὸς γεννᾶται, καὶ στὴ γέννησή του οἱ ἄγγελοι συνδιαλέγονται μὲ τοὺς ἀνθρώπους ἀρχὴ αὐτῆς τῆς ἐρχομένης μεταξὺ Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, οὐρανοῦ καὶ γῆς, συνδιαλλαγῆς.

Χριστὸς γεννᾶται, καὶ βασιλεῖς ἀπὸ τὴν μακρινὴ Περσίαν ἔρχονται γιὰ νὰ τὸν προσκυνήσουν: Παράδειγμα αὐτὸ γιὰ τοὺς σοφοὺς τῆς γῆς οἱ ὁποῖοι μὲ εὐθύτητα νοῦ καὶ ἀγνότητα καρδίας νὰ προσέρχονται πάντοτε στὴν μελέτη τοῦ ὑπερφυσικοῦ τούτου γεγονότος τῆς θείας ἐνανθρωπήσεως καὶ ὅχι ὅπως τὰ τελευταῖα αὐτὰ χρόνια ὀρισμένοι πειράζοντες καὶ πειραζόμενοι ἐγκατέλειψαν τὴν εὐθείαν ὁδὸν καὶ ἀφοῦ ἀγάπησαν τὸν μισθὸν τῆς ἀδικίας βάνουσα ἐσυκοφάντησαν Αὐτὸν τὸν ὁποῖον Μάγοι ἀπὸ Ἀνατολῶν προσκύνησαν.

Χριστὸς γεννᾶται, σὲ πενιχρὸ σπήλαιο, ἃς μὴ σκανδαλισθοῦν γι' αὐτὸ οἱ δυνατοὶ τῆς γῆς, ἃς μάθουν ἀντίθετα ἀπὸ αὐτὸ τὸ γεγονὸς τὸ μέχρι ποῦ μπορεῖ νὰ φτάσει ἀπὸ τὸν πανάγαθο καὶ μόνον δυνατό Θεὸν μας τῆς συγκαταβαίνουσας ἀγάπης.

Χριστὸς γεννᾶται, σὺν βρέφος προκειμένου νὰ διέλθει ὅλες τὶς βαθμίδες τῆς ἀνθρώπινης ἡλικίας καὶ ἀνάπτυξης καὶ νὰ δώσει σὲ κάθε ἡλικία τὸν ἑαυτὸν τοῦ παραδείγματος πρὸς μίμησιν. Εἶσαι παιδί; Ὑποτάξου ὅπως καὶ ἐκεῖνος στοὺς γονεῖς σου κατὰ πάντα.

Εἶσαι νέος; ἃς λάμψει ἡ νεότης σου σὺν ἐκείνου ἀπὸ τὴν ἀγνότητα καὶ τὴν ἀγίωσίνη της εἶσαι ἄνδρας; ὑπέμεινε ὅπως ἐκεῖνος μέχρι αὐτοθυσίας γιὰ τὴν κοινωφελὴ καὶ ὑπὲρ τοῦ ἀγαθοῦ δράση μέρα καὶ νύκτα.

Ἐχεις ἰδιαιτέρη ἀποστολὴ μέσα στὸν χῶρο τῆς ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας γίνε μιμητὴς καὶ σ' αὐτὸ ἐκείνου ὁ ὁποῖος γιὰ σένα καὶ γιὰ τὴν προσωπικὴ σου σωτηρία τέτοιαν ταπεινῶσιν ὑπέμεινε καὶ μὴ δειλιάσης μπροστὰ ἀπὸ ὁποιαδήποτε θυσία ὑπὲρ τοῦ καθήκοντος, διότι αὐτὸ εἶναι σύμφωνο μὲ αὐτὸ ποῦ ὁ Ἀπόστολος Πέτρος λέγει: «ἐπάθε ὑπὲρ ἡμῶν ἡμῖν ὑπολειπάνων ὑπογραμμὸν ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἰχνεσιν αὐτοῦ».

Εὐχόμενος στὸν Νηπιάσαντα Χριστὸν
γιὰ ὅλους ἐσᾶς

Ο ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΗΣ ΣΑΣ
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΕΥΘΥΜΙΟΣ

ΟΙ ΑΓΙΟΙ ΤΡΕΙΣ ΙΕΡΑΡΧΑΙ

“Όσες φορές ἀπετολήσαμεν νά γράψωμεν δι’ αὐτούς τοὺς τρεῖς Ἁγίους μεγίστους φωστῆρας τῆς Τρισηλίου Θεότητος, πάντοτε μεμονωμένως μέ ιδιαίτερα χαρακτηριστικά καί ὑφήν, ἐφέτος θά σπεύσω νά καταγράψω μερικά χαρακτηριστικά μέ ἄλλον τρόπον δομῆς καί περιγραφῆς.

Αὐτοὶ οἱ τρεῖς μεγάλοι οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι ἀπὸ τὴν ὑπέρφωτην θέσιν πού εὐρίσκονται ἐν τῇ ἁνῳ Ἱερουσαλήμ μᾶς στέλνουν σάν ἄλλοι «ὑπέργειοι δορυφόροι» τὰ μηνύματα τῆς χάριτός των καί τὰς εὐλογίας, καί ἐμεῖς οἱ ἀδελφεοὶ περὶ τὴν χριστιανικὴν πίστιν καλούμεθα νά τὰ ἀποκρυπτογραφήσωμεν. Καλούμεθα «λέγω» εἶπε κλῆρος εἶπε λαὸς νά ἔχωμεν συνεχῇ ἐπαφήν διὰ προσευχῆς μαζί των. Ἐμεῖς ὡς κλῆρος, ἴσως περισσότερο, λόγῳ τῆς καθημερινῆς ἐπαφῆς μέ τὰς λειτουργικὰς ἐργασίας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, διότι οἱ δύο ἐξ αὐτῶν ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας καί Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος μᾶς ἔχουν δώσει τὰς θείας των λειτουργίας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ. Ἐπὶ μέρους ἔρχομαι νά εἶπω τί αἰσθάνεται ὁ λειτουργὸς τοῦ Ὑψίστου ἐπιτελῶν τὰ ἱερατικά του καθήκοντα. “Οτι δηλαδή ἐν ἄλλαις λέξεσιν λειτουργῶν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ εὐρίσκεται «ἐν πνευματικῇ μέθῃ» καί ἁγιασμόν: Τὸ δεύτερον σημεῖον, ἁγιασμός τὸ ἀναφέρομεν μετὰ δέους, διότι ὁ ἱεουργὸς δέχεται τὰς θείας ἀκτινοβολίας καί εὐλογίας πού εἶναι ἀδύνατον νά περιγράψῃ ἐν γράμμασι, ἀλλὰ μόνον, ἐν εὐλογία ἀπεριγράπτῳ τὴν ὁποία δίδουν οἱ μεγάλοι φωστῆρες τῆς Ἐκκλησίας!

Ἀλλὰ αὐτὸ ὅμως δέν συμβαίνει μόνον μέ τοὺς κληρικούς ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ, ἀλλὰ ἰσοπόσως καί μέ τὸ λαϊκόν στοιχεῖον τὸ ὁποῖον μετέχει, καί ἐνεργεῖα παρακολουθεῖ, ἐξω τοῦ Ἱεροῦ τὰ διατρέχοντα ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ. Ποιὸς μπορεῖ νά περιγράψῃ, τὴν συγκίνησιν πού αἰσθάνεται ὁ θρησκέων λαὸς ὁ ὁποῖος εὐρίσκεται εἰς συνεχῇ σύμπραξιν μέ τὰς εὐχὰς πού ἀκούει ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ μέ τὸ «ἀμήν» «Σοὶ Κύριε» «παράσχου Κύριε», τὸ ὁποῖον σημαίνει ὁλόψυχον συμμετοχὴν ἐν τῇ Θυσίᾳ, ἰδιαίτερα κατὰ τὴν καθαγίαν τῶν ἁγίων δώρων τῆς θ. λειτουργίας. Εἶπε κλῆρος εἶπε λαὸς, μετὰ φόβου καί τρόμου προσεύχονται καί εὐρίσκονται ἐν τῇ ἰδίᾳ χάριτι ὅταν ζοῦν «σωφρόνως ψυχῆς τε καί σώματι. Ὁ οὐρανὸς τότε ἀφειδῶς σκορπίζει τὴν εὐλογίαν του ἐφ’ ὅσον ἀμφοτέρω τὰ μέρη πείρα γνωρίζουν ὅτι πνεῦμα καί σῶμα εἶναι Ναὸς τοῦ Θεοῦ ὅπως ἀναφέρει καί ὁ Θ. Παῦλος πρὸς Α’ Κορινθ. 3.17.

«Οὐκ οἴδατε ὅτι Ναὸς Θεοῦ ἐστέ.... καί εἰ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθειρεῖ, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός»

Αὐτὰ τὰ ἀνωτέρω ὡς χαρακτηρισθοῦν ὡς πρόλογος καί ὡς εἶπομεν ἐλάχιστα γύρω ἀπὸ τοὺς τρεῖς φωστῆρες οἱ ὁποῖοι εἶναι οἰκουμενικοὶ διδάσκαλοι καί κατηχηταὶ παιδιόθεν εἰς τὴν ζωὴν μας. Ὁ Βασίλειος ὁ Μέγας ὁ καὶ Οὐρανοφάντωρ, μᾶς ἐγκατέλειπεν βιβλία καί διδαχὰς διὰ τὴν σωτηρίαν μας. Ἐμορφώθη εἰς τὰ τρία γνωστὰ μεγάλα κέντρα τῆς ἐποχῆς, Ἀντιόχεια, Ἀλεξάνδρεια, Ἀθῆναι, μαθάνων σχεδὸν ὅλας τὰς ἐπιστήμας καί τὴν σοφίαν τοῦ τότε γνωστοῦ κόσμου, ὡς ἐπίσης καί τὴν κατὰ Θεὸν σοφίαν. Ἐζῆσε ὡς ἱερεὺς καί ἱεράρχης καί ἐγκατέλειπεν τεράστιον πνευματικὸν ἔργον ἀφήσας τὸ Πνεῦμα του κατὰ τὸ τεσσαροκοστὸν ἔννατον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Τὸ κοινωνικὸν καί πνευματικὸν ἔργον του εἶναι ἀσυλλήπτου μορφῆς καί οἰοδῆποτε ἔργον τοιαύτης μορφῆς σήμερον φέρει τὸν τίτλον Βασιλείας. Μᾶς ἀφησε ὡς παράδειγμα πρὸς μίμησιν τὴν ζωὴν του ἡ ὁποία ἀπετελεῖτο ἀπὸ νηστειᾶν προσευχῆν δι’ ὁ Θεὸς ἐχάρισεν αὐτὸν πλοῦσια πνευματικὰ χαρίσματα.

Ὁ Θ. Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος υἱὸς τοῦ Σεκούδου καί τῆς Ἀνθούσης γεννηθεὶς ἐν Ἀντιοχείᾳ τὸ 345 μ.Χ. ὡς ἱερεὺς καί Πατριάρχης μᾶς ἀφησε συγγράμματα καί διδαχὰς, οἱ λόγοι του δὲ μελίρρυτοι ἀποτελοῦν θαυμαστὸν ἔργον τέχνης καί γλωσσικῆς ρητορίας καί εἶναι ἐντρύφημα ἡμῶν τῶν χριστιανῶν. Ἡ Θεία του λειτουργία πού καθημερινῶς τελεῖται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ εἶναι ἔργον θείων θησαυρισμάτων. Ἐμορφώθη ὁ Ἰωάννης Χρυσόστομος τὴν «θύραθεν» παιδείαν καί κατέστη ρήτωρ ρητόρων. Ὡς Πατριάρχης Κων/πόλεως ἐκτὸς τῆς ἄλλης κοινωνικῆς καί πολυπλεύρου φιланθρωπικῆς ζωῆς, ὑπῆρξε ὁ σπηλιτευτὴς των κακῶν χωρὶς νά λαμβάνῃ ὑπ’ ὄψιν οἰονδῆποτε πρόσωπον, ἀσχετῶς ἂν αὐτὸ ἦτο βασιλεὺς ἢ βασίλισσα. Τὰ ὀλίγιστα χρόνια τῆς πατριαρχείας του, τὰ ἐζῆσε ἐν ἱερῷ ἀγῶνι, καί ἐξορισθεὶς παρὰ τῶν αὐτοκρατόρων ἀπέθανεν εἰς τὰ Ποντιακά Κόμματα ἐν μέσῳ σκληρῶν δοκιμασιῶν. Τὸ σκῆνωμά του μετεφέρθη, ἐν καιρῷ, εἰς τὴν Κων/πολιν καί ἐτέθη εἰς τὸ Δεσποτικὸν θρόνον ἐπευλογῶν τὸ πλήρωμα τῆς Ἐκκλησίας.

Ὁ τρίτος τῶν μεγίστων φωστῆρων εἶναι ὁ Γρηγόριος ὁ Θεολόγος ὁ ὁποῖος μέ τὴν ἐνάρετον καί ἁγίαν ζωὴν του εὐηρέστησεν τὸν Κύριον, σέ σημεῖον πού νά εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἄδυτα τῶν ἀδύτων τῆς Τριαδικῆς Θεότητος. Μετὰ τὸν Ἰωάννην τὸν Θεολόγον, ὁ Γρηγόριος, ὁ πεφωτισμένος, ὁ ἀσκητής, ὁ ἱεράρχης, ὁ κάλαμος τοῦ ἁγίου Πνεύματος, μᾶς ἐγκατέλειπεν θεολογικὰ ἔργα τὰ ὁποῖα διαβάζουν μόνον ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ἔχουν ζωὴν ἁγιότητος.

Ουδείς πού είναι συνδεδεμένος με σαρκικάς ηδονάς και αμαρτίας δύναται να αναγνώση τὸν Γρηγόριον τὸν Θεολόγον καὶ νὰ τὸν κατανοήσῃ, παρὰ μόνον ὁ **ἀπλοὺς ἀναγνώστης** ὁ ὁποῖος ζεῖ ἐν ἐγκρατεῖα καὶ ἀγνότητι.

Ἡ ἐορτὴ τῶν τριῶν Ἱεραρχῶν, αὐτῶν τῶν Φάρων τῆς παιδείας καὶ τῆς χριστιανικῆς διδασκαλίας ἐγένετο ἐπὶ ἡμερῶν, ἐν Κων/πολεὶ τοῦ Ἱεράρχου Ἰωάννου τῶν Εὐχαΐτων ὁ ὁποῖος ἔλεγε ὅτι οἱ τρεῖς ἄνω Ἱεράρχαι παρίστανται ἐνώπιον τῆς Θεότητος ὡς ἴσιοι μεταξύ των, εἰς ἀπάντησιν αὐτῶν πού ἔχωρίζοντο σὲ Βασιλείας, Ἰωαννίτας καὶ Γρηγορίτας.

Ἀντίφωνον Δ' Ὡς

« Ἀγίω Πνεύματι, πᾶσα ψυχὴ ζωοῦται,
καὶ καθάρσει, ὑψοῦται λαμπρύνεται,
τῇ Τριαδικῇ Μονάδι, ἱεροκρυφίως »

Ὡς Λειτουργὸς κατὰ τὴν ἡμέραν τῶν Θεοφανεῶν, ἐν τῷ Ἱερῷ Ναῷ Ἀγίου Φιλίππου Πειραιῶς, συμπροσευχομένου ἐν τῷ Ἱερῷ καὶ τοῦ Μητροπολίτου Θεσ/νίκης κου Εὐθυμίου καὶ συμπαραστατουμένου ἀπὸ τὸν π. Καλλίνικον Μουράτογλου τὸν ἐφημερεύοντα ἐν τῷ Ναῷ τούτῳ ἀπὸ ἱκανοῦ χρόνου, καὶ εἰς τὸν ὁποῖον Ναόν, εἰρήσθω ἐν παρόδῳ, ἐφημέρευσα ἐπὶ μίαν εἰκοσαετίαν, κατὰ τὴν ὥραν τῆς ψαλμωδίας ὑπὸ τῶν ἱεροψαλτῶν τοῦ ὡς ἄνω ἀντιφώνου, τοῦτο μοῦ ἐπροξένησεν ἰδιαίτεραν ἐντύπωσιν καὶ κατάνυξιν «ἱεροκρυφίως» ὅτι δηλ. τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ὄρᾳ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κατὰ τρόπον θαυμαστὸν καὶ ὄχι φυσικὰ μὲ ἐμφανῆ σημεῖα τῆς παρουσίας Του.

Αὐτὸ τοῦτο τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐνεργεῖ ὅλας τὰς σωτηριώδεις ἐνεργείας ἐν τῇ ποιμνῇ ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ, κατὰ τρόπον μυστικόν, σωτηριώδη καὶ ἱεροκρύφιον. Αὐτὸ ἀναπλάσσει τὰς καρδίας τὰς «κατεργάζεται» πνευματικῶς καὶ τὰς ὁδηγεῖ ἀσφαλῶς εἰς σωτηριώδεις τρίβους. Αὐτὴν τὴν φορὰν ὡς λειτουργὸς τὸ ἐπεσήμαινε ἡ καρδιά μου, δι' ἐμένα τὸν εὐτελεῖ λειτουργόν. Ἦταν, σὰν μιὰ χαρποιοὺς σάλπιγγα πού μοῦ ἔλεγε: «Πρόσεξε μὴν ἀφήσης αὐτὴ τὴν εὐκαιρία νὰ χαθῇ ἀλλὰ νὰ τὴν διατυπώσης ὡς πνευματικὸν ἔναυσμα «ἐν γραπτῷ λόγῳ», ἴσως ἔτσι ὠφεληθοῦν καὶ ἄλλοι οἱ ὁποῖοι θὰ ἀναγνώσουν τὰς πνευματικὰς σου ἀγωνίας καὶ θὰ «αἰσθανθοῦν» αὐτὸ πού λέει ἐν Πνεύματι ἅγιῳ ὁ ἱερός ὑμνογράφος τοῦ ἀντιφώνου, πού ὅπως γνωρίζομεν εἶναι ὁ ἐξόριστος Ἅγιος Θεοφάνης Στουδίτης ἐν Θεσ/νίκῃ τὸν 7ον μ.Χ. αἰῶνα.

Πολλές φορές ἀκούομεν πολλά ἐν τῇ Ὁρθο-

Οἱ Ἅγιοι ὡς ἀναφέρει, ὁ ἅγιος Ἰωάννης Εὐχαΐτων ἐνεφανίσθησαν ἐνώπιόν του καὶ τοῦ ἀπεκάλυψαν ὅτι ἔχουν τὴν αὐτὴν τιμὴν καὶ δόξαν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Κυρίου. Καὶ κατὰ συνέπειαν ἡ ἐορτὴ αὐτὴ προσετέθη τὸν 11ον μ.Χ. αἰῶνα ὡς ἐορτὴ τῶν Τριῶν Ἱεραρχῶν.

Ἄς παρακαλέσωμεν καὶ ἡμεῖς αὐτοὺς τοὺς τρεῖς μεγίστους φωστῆρας νὰ ρυθμίσουν τὰ τῆς ζωῆς μας καὶ νὰ καταξιωθῶμεν νὰ τοὺς ἴδωμεν ἐν τῷ νοερῷ θυσιαστηρίῳ, μὲ τὴν δόξαν τὴν ὁποῖαν εἶναι περιβεβλημένοι. Γένοιτο.

ΦΘΙΩΤΙΔΟΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ ΚΑΛΛΙΝΙΚΟΣ

δόξῳ λατρεῖα καὶ τὰ ἀντιπαρερχόμεθα, ἀλλὰ λίγες φορές τὰ καταγράφομεν καὶ τὰ χαράσσομεν ἐν τῇ καρδίᾳ μας, σὲ ὀρισμένο χρόνο, καὶ ὑπὸ ὀρισμένης συνθήκας. Τέτοια μνημόνια ὡς λειτουργὸς καὶ ἐξομολόγος ἤκουσα πολλά, ἀλλὰ ἄς μοῦ ἐπιτραπῇ αὐτὴ τὴν φορὰ νὰ καταγράψω αὐτὸ διὰ τοὺς ἀναγνώστας.

Ἀλλὰ, ἐπὶ τῇ εὐκαιρίᾳ, ἄς μὴν σταματήσω μόνο εἰς αὐτὸ καὶ ἄς κάνω χρῆσιν καὶ ἄλλου μνημόνιου, πού περιέχεται εἰς τὸν Α' ἤχον, 2ον Ἀντίφωνον.

« Ἀγίω Πνεύματι, πᾶσα ἡ κτίσις **καινουργεῖται, παλινδρομοῦσα** εἰς τὸ πρῶτον Ἰσοσθενές γὰρ ἐστὶ Πατρὶ καὶ Λόγῳ »

Μὲ ἄλλα λόγια ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον «ἀνακαινίζει» τὴν κτίσιν καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὰ αὐτὰ φυσικὰ ὅρια, ὅπως καίπρηγουμένως. Ἐμεῖς οἱ ἄνθρωποι καὶ γενικῶς τὰ δημιουργήματα ἐν τῇ φύσει τὴν μολύνομεν καὶ ὀργανικὰ καὶ πνευματικὰ λόγῳ τῆς αμαρτωλότητός μας. Ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον, ὡς ζωοδόχον καὶ ζωοπάροχον παλινδρομεῖ αὐτὴν καὶ τὴν ἐπαναφέρει εἰς τὴν πρῶτην φυσιολογικὴν κατάστασιν, διότι, ὅπως ἀλλαχοῦ ἀναφέρει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης, 3-8.

«Τὸ Πνεῦμα ὅπου θέλει πνεῖ» καὶ διορθώνει τὰ κακῶς πραχθέντα. Ἄν δὲν ἦτο Αὐτὸ τότε ὅλη ἡ φύσις θὰ αὐτοκατεστρέφετο!

Γι' αὐτὸ ἡμεῖς οἱ εὐρισκόμενοι εἰς τὰς αὐλὰς τοῦ Κυρίου ἐν γνησιότητι, ἄς φροντίσωμεν μὲ σύνεσιν νὰ ἐπιτελοῦμεν τὸ ἔργον μας ἐν τῇ κοινωνίᾳ ὀρθῶς καὶ νὰ μὴν γινώμεθα «καταστροφεῖς» τοῦ περιβάλλοντος.

Μὲ τὸν ἐπιφανέντα Κύριον ἐν τῷ Ἰορδάνῃ, ἄς δώσωμεν τὰς πατρικὰς μας εὐχὰς τόσο εἰς τοὺς παρευρεθέντας διὰ τὸν ἁγιασμόν τῶν ὑδάτων ὅσον καὶ τῶν οἰκογενειῶν των καὶ εἴθε ὁ βαπτισθεὶς Κύριος τοὺς ἁγιάσῃ καὶ τοὺς ὁδηγήσῃ εἰς ὁδοὺς Σωτηρίας.

Ο ΕΥΡΙΠΟΥ ΚΑΙ ΕΥΒΟΙΑΣ ΙΟΥΣΤΙΝΟΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΚΑΙ ΕΥΧΑΙ

ΕΠΙ ΤΩ, ΕΝΙΑΥΤΩ, ΤΗΣ ΧΡΗΣΤΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ

ὕπο Ν. Ἀναγνωστόπουλου
Ἐπίτιμου Δικηγόρου

1989. Ἕνας ἀκόμη Ἐνιαυτός τῆς Χρηστότητος τοῦ Κυρίου προσετέθη εἰς τὴν ἀδιόρατον καὶ ἀτελεύτητον πρὸς τὸ Ἄπειρον διαδρομὴν τοῦ πανδαμάτορος Χρόνου!

Ἡ ἐτησία ἀνανέωσις τοῦ χρόνου (τὴν Ἰανουαρίου) παρέχει εἰς τὸν ἄνθρωπον τὴν εὐκαιρίαν, ὅπως, ἐπωφελοῦμενος αὐτῆς, ἀνανεωθῇ καὶ αὐτός ψυχικῶς καὶ πνευματικῶς. Ὁ ἀνακαινισμός τοῦ χρόνου τοῦ δίδει τὴν σωτηρίαν δυνατότητα, ὅπως, «ἐξαγοραζόμενος τὸν καιρόν», ἀνακαινισθῇ καὶ αὐτός ἡθικῶς.

Συγκεκριμένως, ν' ἀναλογισθῇ ποῖα σφάλματα, ποῖα ἁμαρτήματα διέπραξε κατὰ τὸ δῶσαν ἔτος εἰς βάρος τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν συνανθρώπων, οἱ ὅποιοι πνευματικοὶ ἀδελφοί, ἀφοῦ ὅλοι εἴμεθα δημιουργήματα τοῦ αὐτοῦ Μεγάλου Δημιουργοῦ, «πλασθέντα κατ' εἰκόνα καὶ ὁμοίωσιν Του». Νὰ διδαχθῇ ἀπὸ αὐτά, νὰ μετανοήσῃ, ν' ἀνανήψῃ καὶ νὰ μὴ διαπράξῃ ἄλλα κατὰ τὸ ἀνατεῖλαν νέον ἔτος.

Ν' ἀνασυντάξῃ τὴν πρὸς τὸ μέλλον πορείαν τῆς ζωῆς του. Νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν κακὸν δρόμον ποῦ ἠκολούθησε κατὰ τὸ ἔτος ποῦ ἔφυγε καὶ ν' ἀκολουθήσῃ τὸν καλὸν δρόμον, κατὰ τὸ ἔτος ποῦ ἦλθε. Μὲ μιάν φράσιν νὰ ἐκδυθῇ τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τῆς ἁμαρτίας καὶ νὰ ἐνδυθῇ τὸν νέον ἄνθρωπον τῆς Ἀρετῆς.

Τί παρατηρεῖται ὅμως μὲ τὴν ἀνανέωσιν τοῦ χρόνου; Ἐπωφελοῦνται πράγματι οἱ ἄνθρωποι αὐτῆς, ὄχι ὅμως διὰ πνευματικὴν καὶ ψυχικὴν οἰκοδομήν, ἀλλὰ ὀλικὴν οἰκοδομήν καὶ οἰκονομικὴν ἀνάπτυξιν. Ἐμποροὶ, ἐφοπλισταί, βιομήχανοι καὶ λοιποὶ ἐπιχειρηματῆς καταστρώνουν νέα σχέδια πῶς θὰ ἐπεκτείνουν τὰς ἐπιχειρήσεις των, μελετοῦν πῶς θ' αὐξήσουν τὰ εἰσοδήματά των, πῶς θὰ γίνουν πλουσιότεροι, ἀποβλέποντες εἰς τὴν παρούσαν, τὴν πρόσκαιρον καὶ ἐφήμερον ζωὴν, καὶ λησμονοῦντες, τὴν μέλλουσαν, τὴν αἰωνίαν καὶ ἀτελεύτητον.

Ναί, οἱ πλείστοι τῶν ἀνθρώπων ἐπιδιώκουν, ὄχι τὸν **ἔμψυχον**, τὸν ἄφθαρτον καὶ ἀδαπάνητον, πλοῦτον, ἀλλὰ τὸν **ὕλικόν**, τὸν προσωρινόν καὶ φθαρτόν. Λησμονοῦν ὅτι καὶ τὰ μέγαλα κρημνίζονται καὶ τὰ πλοῖα καταποντίζονται καὶ αἱ ἐπιχειρήσεις διαλύονται «Ματαιότης τὰ ἀνθρώπινα» «οὐ παραμένει ὁ πλοῦτος, οὐ συνοδεύει ἡ δόξα, ἐπελθὼν γὰρ ὁ θάνατος ταῦτα πάντα ἐξηφάνισται... πάντα κόνις, πάντα τέφρα, πάντα σκιά...» ψάλλει ἡ Ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία. Μόνον ἡ **ψυχὴ** εἶναι **ἀθάνατος** καὶ μὲ **οὐδὲν** ἀνταλλάσσεται!

Τὸ εἶπεν ὁ Χριστός «τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐάν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ τὴν ψυχὴν δὲ αὐτοῦ ζημιωθῇ, ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;» Καὶ εἶπεν ἀκόμη: «Ζητεῖτε πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν» (Ματθ. ιστ' 26 καὶ στ. 33). Πρωτίστως, λοιπόν, ἡ **ψυχὴ**, Ἡ **Ἐπουράνιος Βασιλεία** καὶ ἡ **Θεία δικαιοκρασία!**

*

Ἀλλὰ καὶ ὁ Θεηγόρος τῶν Ἐθνῶν, Ἀπόστολος βροντοφωνεῖ: «οὐκ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν **μέλλουσαν** ἐπιζητοῦμεν» (Ἑβρ. ιγ, 14). Καὶ ἡ μέλλουσα πόλις εἶναι ἡ Ἐπουράνιος Βασιλεία, ὁ πάμφωτος καὶ πάντερπνος **Παράδεισος**, ὅπου, κατὰ τὸν λόγον τοῦ αὐτοῦ Ἀποστόλου, εἴμεθα «συμπολῖται τῶν Ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ». (Ἐφεσ. β, 19). Ναί, διὰ τὴν μέλλουσαν ζωὴν εἴμεθα προωρισμένοι καὶ ὄχι διὰ τὴν παρούσαν καὶ πρόσκαιρον τῆς ὁποίας, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Ἀποστόλου Πέτρου εἴμεθα «**πάροικοι καὶ παρεπίδημοι**» (Α, β 11).

Δὲν ἐγεννήθημεν, διὰ ν' ἀπέλθωμεν καὶ μὴ ὑπάρχωμεν πλέον. Ἐπλάσθημεν, διὰ νὰ ὑπάρχωμεν αἰωνίως. Ἄλλως, **οὐδὲν νόημα θὰ εἶχεν ἡ παρούσα ζωὴ, ἐάν δὲν ὑπῆρχεν ἡ μέλλουσα**. Δι' αὐτὴν, λοιπόν, πρέπει νὰ ἐνδοφερόμεθα πρωτίστως

καὶ αὐτὴν νὰ ἐπιδιώκωμεν νὰ κατακτήσωμεν, ἐξασφαλίζοντες τὴν Θεϊαν Δικαιοκρισίαν.

Ἀλλὰ πῶς ἐξασφαλίζεται αὕτη; Ἀπλούστατα, διὰ τῆς τηρήσεως τοῦ αἰωνίου καὶ ἀδιαβλήτου κύρους Ἁρχῶν καὶ Ἀληθειῶν, τὰς ὁποίας, μετὰ παρρησίας ἀπαραμίλλου ἐκήρυξεν εἰς τὸν κόσμον ὁ Μέγας Κοινωνικός Ἀναμορφωτὴς Θεάνθρωπος Ἰησοῦς καὶ χάριν τῶν ὁποίων ἀνῆλθεν ἀγογγύστως ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ, διὰ «τὴν ἡμῶν σωτηρίαν». Καὶ κορυφαῖαι τῶν ὁποίων εἶναι ἡ πίστις εἰς τὸν Θεόν, ἡ ἀγάπη πρὸς τὸν συνάνθρωπον, ἡ «ἐπὶ γῆς εἰρήνη» καὶ ἡ εὐποΐα.

Ἡ τήρησις τούτων, αἱ ὁποῖαι εἶναι ἀποθησαυρισμένοι εἰς τὸ Ἱερὸν καὶ Ἅγιον Εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας, ἐξασφαλίζει καὶ εἰς τὴν παρούσαν ζωὴν τὴν εἰρηνικὴν καὶ ἁρμονικὴν συμβίωσιν τῶν ἀτόμων, τῶν οἰκογενειῶν, τῶν κοινωνιῶν καὶ τῶν ἐθνῶν. Ἐάν οἱ ἡγέται αὐτῶν τὰς ἐπὶ τῶν, θὰ εἶχον ἐκλείψῃ ἀπὸ τοῦ προσώπου τῆς γῆς ὁ πόλεμος ἡ αἱματοχυσία καὶ ἡ ἀναταραχὴ.

*

Ἐν συμπεράσματι, ἡ ἀνανέωσις τοῦ χρόνου δὲν εἶναι ἀπλή καὶ τυπικὴ ἐτήσια ἀρίθμησις. Ἔχει βαθύτερον νόημα διὰ τὴν ἀνθρωπίνην ζωὴν. Εἶναι Θεία Εὐκαιρία, πρὸς ψυχικὴν καὶ πνευματικὴν ἀνόρθωσιν. Εἶναι παράτασις προθεσμίας, πρὸς μετάνοιαν καὶ ἠθικὴν ἀνασύνταξιν τοῦ ἐν ἁμαρτίαις βιοῦντος ἀνθρώπου. Καὶ διὰ τοῦτο ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ ὑποδέχεται καὶ χαιρετίζει τὴν πρώτην τοῦ Ἐνιαυτοῦ τῆς χρηστότητος τοῦ Ἰδρυτοῦ καὶ Ἀρχηγοῦ τῆς μετ' εὐχάς, δοξολογίας, ὕμνους καὶ αἶνους πρὸς τὸν Παντοκράτορα Θεόν, τοὺς καὶ χρόνους καὶ καιροὺς ἐξουσιάζοντα «οὐχ ὡς ἐστι γινῶναι χρόνους ἢ καιροὺς, οὓς ὁ Πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ» (Πραξ. α, 7).

Ἀτενίσωμεν, ὅθεν ἐν ἀνατάσει ψυχῆς καὶ καρδίας, μετὰ χρηστῶν ἐλπίδων καὶ προσδοκιῶν τὸ ἀνατείλαν ἔτος 1989! Νέον ἔτος, νέα ζωὴ, νέα προσπάθεια, νέος ἀγὼν πνευματικός, χριστιανικός καὶ γνησίως ἐν παντὶ ὀρθόδοξος! Καὶ εὐχηθῶμεν ὅπως ὁ ἐν Τριάδι Μακρόθυμος Θεός, ὁ Ἀρχὼν τῶν αἰώνων καὶ Πατὴρ τῶν φώτων, μᾶς φωτίσῃ καὶ ἐν τῇ πανορθοδόξῳ δυνάμει Του, μᾶς ἐνισχύσῃ νὰ διεξαγάγωμεν τὸν ὡραῖον αὐτὸν ἀγῶνα ἐπιτυχῶς.

Εἴθε, ἀπειράκις εἴθε, νὰ ἐπικρατήσουν εἰς τὸν κόσμον ἡ πολυπόθητος Εἰρήνη, ἡ Συνεργασία καὶ ὁ Ἀλληλοσεβασμὸς τῶν κυριαρχικῶν δικαίων τῶν Ἐθνῶν. Εἴθε, ἐνὶ λόγῳ τὸ 1989 ν' ἀποβῇ πλούσιον.

εἰς Δωρεάς καὶ Εὐλογίας τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ καὶ τοῦ Ἐπιφανέντος Σωτῆρος Χριστοῦ, διὰ τὴν Ἀγιωτάτην ἀκαινοτόμητον Ὀρθοδοξίαν, τὴν φιλότατην Πατρίδα, τοὺς ὁμαίμονας ἀδελφούς τῆς Κύπρου καὶ τῆς Βορείου Ἠπείρου καὶ σύμπασαν τὴν ἀνθρωπότητα.

Μουσικὰ Μαθήματα Εἰς Ἁγίαν Παρασκευὴν Μοναστηρακίου

Λυπούμεθα διότι παραλείψαμεν ἀπὸ τὸ προγενέστερον φύλλον τῆς Φωνῆς τῆς Ὀρθοδοξίας νὰ ἀναγράψωμεν ὅτι τὰ μουσικὰ μαθήματα τὰ ὁποῖα δίδονται εἰς τὸν ἄνω Ναόν, ἀπὸ τὸν κύριον Μιχαὴλ Μακρῆν, εἶναι τελειῶς ΔΩΡΕΑΝ. Εὐγε εἰς τὸν ἐν λόγῳ ἐργάτην τῆς Ἐκκλησίας.

ΕΟΡΤΑΙ

Ἡ Φωνὴ τῆς Ὀρθοδοξίας ἐκφράζει εὐχὰς ἐκ μέσης καρδίας εἰς τὸν ἐορτάζοντα ἅγιον Θεσσαλονίκης κον Εὐθύμιον, ὁ καὶ Γενικὸν Γραμματέα τοῦ Ταμείου μας, ὅπως ὁ Κύριος χάριση εἰς αὐτὸν μακροημέρευσιν καὶ πᾶν ποθητὸν καταξιοῖ δὲ αὐτὸν εὐπρόσδεκτον παράστασιν ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ἐν μέσῳ χειμαζομένης καὶ παραπαιούσης ἁμαρτωλῆς κοινωνίας.

Εἰς τὸν ἐορτάσαντα ἀγαπητὸν φίλον ἀρχ/την κον Μακάριον Καβακίδην, τελειόφητον Θεολογικῆς Σχολῆς, Θεσ/νίκης, καὶ μέλους τῆς συνοδείας τοῦ π. Ἰακώβου Παπαδέλη, πλουσίαν ἀπόδοσιν εἰς τὸ ποιμαντικὸν ἔργον εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἐμπεισχυμένος.

ΣΤΟ ΠΕΡΑΣΜΑ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

Μέσα στην αδιάκοπη ροή του χρόνου αδελφοί μου, κύλησε ήδη και ο χρόνος που έφυγε. Και μαζί του κύλησαν ανεκπλήρωτοι πόθοι μεγαλεπήβολα σχέδια, ευχάριστοι όραματισμοί. Και ακόμη κύλησαν πράξεις και ενέργειές μας, συντονισμένες στον παλμό της ψυχής μας, ανάλογα με τα βιώματά μας και με τις πίστεις μας. Και όλα αυτά τώρα με τα όποια ζήσαμε κοντά – κοντά έγιναν ήδη παρελθόν. Πέρασαν στο παρασκήνιο της ιστορίας μας άφησαν τον χώρο ελεύθερο για νέους όραματισμούς για νέες επιδιώξεις. Η ήμερολογιακή ανακύλιση του χρόνου σημειώνει αναντίρρητα ένα σταθμό στη ζωή και στην προσωπική μας ιστορία. Όσοσο έχει και πνευματική σημασία με υπαρξιακές διαστάσεις. Μας φέρνει αντιμέτωπους με το πελώριο πρόβλημα της αιωνιότητας στην οποία ανήκομεν με την αθάνατη ψυχή μας. Γιατί ενώ το μήκος της επίγειας παρουσίας μας είναι προσδιορισμένο και σταθερό, η αιωνιότητα, καθώς βρίσκεται πέρα απ' τον χρόνο λούζει όλη μας την ύπαρξη και ανταποκρίνεται στην πιο βαθειά νοσταλγία μας.

Σήμερα αδελφοί επειδή η εικόνα της αιωνιότητας έμεινε για πολλούς λησμονημένη φθάσαμε σε σημείο απροχώρητο και περιορίσαμε στη γη τα ένδιαφέροντά μας κάνοντας τη ζωή μας ένα κλειστό κύκλωμα μιάς πάγιας βιολογικής διαδικασίας. Όσοσο η ζωή μας έχει όριζοντες, έχει μεγαλείο, έχει δυναμισμό που μόνο η έννοια της αιωνιότητας μπορεί να έγγυηθεί.

Η θύμιση της αιωνιότητας στη ζωή μας δεν είναι παράγοντας αποδυναμώσεώς μας, ούτε σύμπτωμα ήττοπάθειας.

Αντιθέτως είναι ζωντανή παρουσία του πνεύματος του Θεού μέσα μας και δυνατό στήριγμα στις προσπάθειές μας για επιβίωση και για δημιουργία. Όταν μάθουμε να εύθυγραμμίζουμε τις επιθυμίες και τα σχέδιά μας με το γνώμονα της αιωνιότητας τότε θα βρούμε αληθινά τον εαυτόν μας και θα πολιτευθούμε σαν ολοκληρωμένοι χαρακτήρες και σαν πνευματικές οντότητες.

Μπήκαμε αδελφοί με την βοήθεια του Θεού στον νέον ένιαυτόν της χρηστότητας του Κυρίου. Ένας ακόμα χρόνος ανήκει πιά εις το παρελθόν στην αιωνιότητα. Να ξανάρθει ο χρόνος που πέρασε δεν

είναι δυνατόν. Χάθηκε για πάντα. Ρίχτηκε χωρίς επιστροφή στον ώκεανό του παρελθόντος. Και παρέσυρε εκεί μαζί του τόσες και τόσες ώρες ευκαιρίες, τις όποιες ίσως δεν εκμεταλλευτήκαμε όπως έπρεπε. Είναι πραγματικά πολύ μεγάλη η αξία του χρόνου. Το μεγαλύτερο αγαθό του Θεού προς τον άνθρωπο. Αγαθό που αν το χρησιμοποιήσουμε σωστά θα εξαγοράσουμε την αιωνιότητα. Άλλ' αν δεν το προσέξουμε θα γίνει ο άδυσώπητος κατηγορός μας. Κι όμως το αγαθό που το διακρίνει η αδιάκοπη ροή είναι τόσο φευγαλέο.

Αν χάσουμε προσωρινά την υγεία μας είναι δυνατόν να την αποκτήσουμε και πάλι. «Χρήματα εάν άπωλέσωμεν» λέει ο Μέγας Βασίλειος, δυνάμεθα και αὖθις αὐτὰ ἐπιλαβέσθαι. Καιρὸν δὲ εὐν ἀπώλεσωμεν, ἀλλ' εὐρεῖν οὐ δυνάμεθα. Ἀπ' αὐτὸ προκύπτει ἡ τεράστια ἀξία τοῦ χρόνου. Τὸ μέλλον εἶναι πάντοτε ἀβέβαιο. Τὸ παρελθὸν δὲ ἐπανερχεται. Ἡ ἀπώλεια τοῦ χρόνου εἶναι ἀπώλεια τῆς ζωῆς. Ὁ φονεύων τὸν χρόνον φονεύει παροῦσαν καὶ μέλλουσαν ζωὴν ἔλεγε ἓνας μέγας φιλόσοφος. Ἡ σπατάλη τοῦ χρόνου εἶναι πραγματικὰ ἐγκλημα καὶ ὅπως πάλι ἓνας μέγας φιλόσοφος ἔλεγε, αὐτὸς ποὺ σπαταλᾷ τὸν χρόνον δὲν ἔχει γνωρίσει τὴν ἀξία τῆς ζωῆς. Εἶναι ἄνθρωπος ἀφιλοσόφητος, ἐπιπόλαιος καὶ ρηχός. Ὁ χρόνος τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς εἶναι τόσο σύντομος, ποὺ ὅποιος τὸν σπαταλᾷ τὸν κάνει ἀκόμα συντομώτερο ἔλεγε ὁ μέγας Ντοστογιέφσκυ. Ὁ Μέγας Ἀπόστολός μας, ὁ Ἀπόστολος Παῦλος βροντοφωνεῖ: «Βλέπετε πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε, μὴ ὡς ἄσοφοι ἀλλ' ὡς σοφοὶ ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρὸν. Κι' ἄλλου «Ὡς καιρὸν ἔχομεν ἐργαζόμεθα τὸ ἀγαθὸν πρὸς πάντας καὶ πάλιν «Ἰδοὺ νῦν καιρὸς εὐπρόσδεκτος ἰδοὺ νῦν ἡμέρα σωτηρίας. Ὁ δὲ ἀπόστολος Πέτρος τονίζει: «Ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε καὶ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίας, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιώσαι χρόνον».

Τὸ νέο ἔτος ἀδελφοί ποὺ ἀνοίγεται μπροστὰ μας, εἶναι μιά ευκαιρία σκέψεων προγραμμάτων σχεδίων καὶ αποφάσεων. Ζοῦμε σὲ μιά κοσμογονική, ἀλλὰ συγχρόνως συγκλονιστική ἐποχή. Σὲ μιά ἐποχή συνεχῶν ἐναλλαγῶν κοινωνικῶν μεταρρυθμίσεων καὶ ἀναστατώσεων. Ἡ μηχανοκρατία κι ὁ τεχνικός

πολιτισμός των ημερών μας διατρέχουμε τον κίνδυνο να γίνουν ο πνευματικός μας τάφος. Ο πνευματικός ορίζοντας της πολιτισμένης εποχής μας δεν είναι διαυγής, μάλλον δε σκοτεινιάζει και μάλιστα όλο και περισσότερο. Πνευματικές αξίες που εξέθρεψαν τους παλαιότερους σήμερα παραθεωρούνται επικίνδυνα. Η μανία της ύλης αντικατέστησε εύγενη ιδανικά του παρελθόντος. Η υπέρμετρη ανάπτυξη υλικών και οικονομικών περιοχών του πολιτισμού, συνιστά την πολιτιστική κρίση των καιρών μας που αναγνωρίζεται πλέον κοινώς.

Είναι γεγονός αδελφοί αναντίρρητο ότι η υποβάθμιση της πνευματικότητας της εποχής μας οφείλεται αποκλειστικά και μόνο στην απουσία του Χριστού απ' τις καρδιές πολλών.

Το να επαναπαυόμαστε με τη σκέψη ότι όλα πηγαινούν καλά χωρίς Χριστό, αυτό είναι φυγή απ' την πραγματικότητα. Και το να διατάξουμε να έπιση- μάνουμε τις παραλήψεις μας του κακού εαυτού μας, αποτελεί εκ μέρους μας απουσία συναισθήσεως των υποχρεώσεων μας και έλλειψη ειλικρινείας. Το κύλισμα του χρόνου μας δίνει σπουδαία ευκαιρία να δούμε την πραγματικότητα, να έμβαθύνουμε στο μυστήριο που λέγεται ανθρώπινη ζωή και να κάνουμε μια προσπάθεια να έξιχνιάσουμε το σκοπό για τον οποίο ζούμε. Η αδιάκοπη ροή του χρόνου μας εξαναγκάζει σε προσγείωση προς την ώμη πραγματικότητα. "Ας άντηχούν στα αυτιά μας λοιπόν, έντονότερα τις μέρες αυτές που είναι ή άρχή του νέου έτους, τα λόγια του Κυρίου. «Τί γάρ ώφελήσει άνθρωπον εάν κερδήσει τον κόσμον όλον και ζημιωθεί την ψυχήν αυτού».

Η ζωή μας έδω στη γή είναι ένας δρόμος πάνω στον οποίο τρέχουμε με ρυθμό γοργό. Το μήκος αυτού του δρόμου μας είναι άγνωστο. Πόσο θα διαρκέσει ή όδοιπορία δεν γνωρίζουμε.

Κάποιος πάνω στο γραφείο του είχε ένα γρανίτη στον οποίο είχε χαραχθεί ή λέξη σήμερα. Αυτό το σήμερα πρέπει να κερδιθεί σκεπτόταν. Το σήμερα κι έμεις έχουμε στα χέρια μας. Αυτό πρέπει να προσέξουμε να μη χάσουμε. Όπως οι χρυσοχόοι χρησιμοποιούν τα ψήγματα του χρυσού, απ' το άθροισμα των οποίων δημιουργούν ολόκληρες περιουσίες, έτσι κι έμεις χρησιμοποιώντας καλά τις στιγμές του χρόνου, μπορούμε να κάνουμε έργα δημιουργικά και πλούσιους πνευματικούς θησαυρούς.

Η Ιστορία έχει να μας παρουσιάσει πολλές έκλεκτες μορφές που μεγαλούργησαν έπειδή άξιοποίησαν το χρόνο της ζωής τους.

Παράδειγμα μεγάλο οι Άγιοι της Εκκλησίας μας που ζούν πλέον την αιωνιότητα και γράφτηκαν στο πάνθεο των άθανάτων. Νέον έτος άδελφοί. Καρπός της αδιάκοπης ροής του χρόνου. Του χρόνου που κυλάει σαν το ρεύμα του ποταμού χωρίς άνάπαυλα. Δίχως την παραμικρή καθυστέρηση ή διακοπή. Τρέχει συνέχεια και σε κάθε κύλισμα συντομεύει το χρόνο μας μικραίνει τις μέρες μας, συντομεύει το ταξίδι μας πάνω στη γή.

Άδελφοί έχουμε άνάγκη μεγάλη και υποχρέωση, για το νέον έτος ιδιαίτερα για ένα κοπιώδες και υψηλόν έργον ποίον είναι.

Νά πλησιάσωμεν όσο το δυνατόν εις τον Χριστόν μας. Άνάγκη πνευματικού ένθουσιασμού και ανανέωσιν των αποφάσεων όπως έπίσης πίστιν εις τον Κύριον, ο οποίος δεν είναι μόνον άγνωσθέτης αλλά και χαριτοδότης, διά να γίνη κάποτε και στεφανοδότης εις την βασιλείαν του την ουράνιαν με την οποίαν θα άμείψη τον πιστόν του που άγωνίστηκε να γίνη όμοίωμα του Κυρίου του. Ίδου άδελφέ μου το Μεγάλο Έργο μας, το όποιον καλούμεθα να έπιτελέσωμεν κι' έφέτος και κάθε χρόνο της ζωής μας. "Ας προγραμματίσωμεν με ακρίβειαν ως πρώτον κύριον μεταξύ των άλλων επί μέρους έργων μας.

Κι άς έπιτελέσωμεν διά μέσου των καθημερινών έργων μας με σταθερότητα και αποφασιστικότητα παρά τις δυσμενείς έξωτερικές συνθήκες με άνάλογον ένθουσιασμόν.

«Αφορώντες εις τον της πίστεως Άρχηγόν και τελειωτήν Ίησουν τον Αυρωτήν και Σωτήρα μας».

ΑΡΧ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ ΒΑΡΚΑΣ

Ε.Ο.Κ.... ΚΑΙ ΗΜΕΙΣ

Τώρα με την όλοσχερή είσοδόν μας εις την Κοινήν Άγοράν, το 1982, δεν μένει τίποτα πλέον παρά να «άποχρωματισθοῦμε» σιγά - σιγά και θά φύγη με την πάροδο του χρόνου ή Έθνική μας υπόστασις και άργότερα ή Όρθοδοξία των Έλλήνων έν τῷ Νεοημερολογητισμῷ. Στῶμεν, λοιπόν, καλῶς τον Έθνισμόν μας και τας πατερικάς παραδόσεις της Όρθοδοξίας, δινά να μη φανοῦμε και ήΜείς λιποτάκται.

ΧΡΙΣΤΟΥΓΕΝΝΑ – ΕΙΡΜΟΙ

Ἐπ' εὐκαιρίᾳ τῶν Ἁγίων ἡμερῶν τῶν Χριστουγέννων, ὡς τολμήσωμεν νὰ προβῶμεν εἰς παράφρασιν τῶν εἰρμῶν τῶν Χριστουγέννων τῶν γεγραμμένων ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Κοσμᾶ Δαμασκηνοῦ καὶ τοῦ δευτέρου κανόνος τοῦ Ἰαμβικοῦ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ ἰδίου Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ ἐπιλέγοντες ὁρισμένα τροπάρια ἐξ αὐτῶν. Τὰς κεφαλὰς (Ἀρχὰς) τῶν δύο κανόνων (Χριστὸς γεννᾶται δοξάσατε, καὶ Ἔσωσεν λαὸν θαυματουργῶν Δεσπότης), τοὺς ἀφήνομεν, διότι ἀκούονται ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ κάθε ἡμέρα, καὶ ἔχουν γίνεи κτῆμα τῶν πολλῶν, ἔστω καὶ ἂν σὲ μερικὰ σημεῖα ὑπάρχει «δυσονητικότητα».

2ον Τροπάριον: «Ρεύσαντα ἐκ παραβάσεως Θεοῦ τὸν κατ' εἰκόνα γενόμενον, ὅλον τῆς φθορᾶς ὑπάρξαντος κρείττονος ἐπαικότα θεία ζωῆς, αὔθις ἀναπλάττει ὁ σοφὸς Δημιουργός, ὅτι δεδόξασται».

Παράφρασις: Ὁ κατ' εἰκόνα Θεοῦ ἄνθρωπος ὁ ὁποῖος λόγῳ τῆς παραβάσεως ὑπέστη ὀλοκληρωτικὴν φθοράν, καὶ πταίσας ἔχασε τὴν θεῖαν ζωὴν, τώρα ὁ σοφὸς Δημιουργός, αὐτὸν ἀναδημιουργεῖ. Δεδόξασμένον τὸ ὄνομα Κυρίου.

3ον Τροπάριον: «Ἰδὼν ὁ Κτίστης ὀλλύμενον τὸν ἄνθρωπον χερσὶν ὃν ἐποίησεν κλίνας Οὐρανοὺς κατέρχεται τούτον δὲ ἐκ παρθένου θείας Ἀγνῆς ὅλον οὐσιοῦται, ἀληθεία, σαρκωθείς, ὅτι δεδόξασται».

Παράφρασις: Βλέπων ὁ Κτίστης νὰ χάνεται ὁ ἄνθρωπος τὸν ὁποῖον ἐπλασε μὲ τὰς χεῖρας Του, ἐκλινε οὐρανοὺς καὶ κατήλθεν ἐν τῇ Γῇ, προσλαμβάνων ἐκ Παρθένου θείας ἀγνῆς τὴν ἀνθρώπινην οὐσίαν (σάρκα), Δόξα τῷ Ὑψίστῳ.

Κανὼν Ἰαμβικός

2ον Τροπάριον: «Ἦνεγκε γαστήρ ἡγιασμένην Λόγον σαφῶς ἀφλέκτῳ ζωγραφουμένη βάτῳ Μιγέντα μορφῇ, τῇ βροθησεῖα Θεόν, Εὐας τάλαιναν νηδύν ἀράς τῆς πάλαι λύνοντα πικρὰς ὃν βροτοὶ δοξάζομεν».

Παράφρασις: Ἐφερε ἡ ἁγιασμένη Γαστέρα τὸν Λόγον, ἡ ὁποία ἀπεικονίζεται μὲ τὴν βάτον τὴν φλεγόμενην καὶ μὴ καιομένην. Ὁ Θεὸς ἐφάνη μὲ ἀνθρώπινην μορφὴν λύων ἐν τῇ γαστρὶ τῆς τὴν πικρὰν κατάραν τῆς Εὐας. Τὸν ὁποῖον Θεὸν ἡμεῖς δοξάζομεν.

3ον Τροπάριον: «Ἐδειξεν ἀστήρ τὸν πρὸ ἡλίου λόγον ἐλθόντα παῦσαι τὴν ἁμαρτίαν Μάγοις, σαφῶς πενιχρὸν ἐκ σπέος τὸν συμπαθῆ. Σὲ σπαργάνοις ἐλκτόν ὃν γεγηθότες. Ἰδὼν τὸν αὐτὸν καὶ βρότον καὶ Κύριον».

Παράφρασις: Ἐδειξε εἰς τοὺς Μάγους ὁ Ἀστήρ τὸν γεννηθέντα πρὸ τοῦ Ἡλίου Λόγον, ὁ ὁποῖος ἦλθε διὰ νὰ παύσῃ τὴν ἁμαρτίαν, εἰς πενιχρὸν σπήλαιον κείμενον τὸν φιλεύσπλαγχνον Ἐσὺ Κύριε ποῦ εἶσαι ἐν σπαργάνοις τυλιγμένος. Εἶδον αὐτοί, οἱ Μάγοι καὶ ἄνθρωπον καὶ Κύριον.

Εἴθε ὁ γεννηθεὶς καὶ ἐπιφανεὶς Λόγος τοῦ Πατρὸς νὰ μᾶς θέσῃ ὑπὸ τὴν παναγίαν Προστασίαν του, καὶ νὰ μᾶς ὁδηγήσῃ ἀσφαλῶς εἰς νομὰς σωτηρίους.

ΑΡΧΙΜ. ΧΡΙΣΤΟΦΟΡΟΣ ΑΓΓΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

Ηθικο-κοινωνικά θέματα ΘΑΝΑΤΟΣ ΚΑΙ ΔΙΚΑΙΩΣΙΣ

«ὅταν πεθάνει ὁ Θεός, τότε ὅλα
ἐπιτρέπονται»
(Ντοστογιέφσκυ)

Ζοῦμε σὲ μιά ἐποχή πού ὁ ἄνθρωπος κάνει προσπάθειες καὶ θυσιές γιὰ νὰ ἀπολαύσει καὶ ἐκεῖνο ἀκόμα πού δὲν ἐπιτρέπεται. Καὶ ἐκεῖνο πού τὸν βλάπτει (τσιγάρο, ναρκωτικά κ.ά.).

Ξεκινᾷ ἀπὸ τὴν βάση τῆς κακῶς νοουμένης ἐλευθερίας καὶ τρέχει ἐναγώνια στὴν ἀπόκτηση τοῦ ποθητοῦ.

Ὅπως στὸν δρόμο μας καὶ στὴν ζωὴ μας συναντᾶμε ἐμπόδια, ἔτσι καὶ στὴν πορεία μας γιὰ τὴν ἀπόκτησὶς του.

Τὸ μεγύτερο «ἐμπόδιο» στὴν ἀχαλίνωτη ἐλευθερία εἶναι ὁ Θεός. Αὐτὸ τὸ «ἐμπόδιο», παλιὰ καὶ σήμερα, βάλθηκε ὁ ὕλισμός καὶ οἱ ὁπαδοὶ του, νὰ ἀφανίσουν, νὰ φονεύσουν. Ξέρουν καλὰ ἐκεῖνοι, πού μέ πικρία ὁ Ντοστογιέφσκυ διατύπωσε: «ὅταν πεθάνει ὁ Θεός, τότε ὅλα ἐπιτρέπονται». Γιὰ νὰ μὴν ὑπάρχει ἀπαγόρευσις, ἄς σκοτώσουμε τὸν Θεόν.

Ὅσο περισσότερος ὕλισμός ὑπάρχει, τόσο καὶ πιὸ σκληρὸς ὁ πόλεμος κατὰ τοῦ Θεοῦ.

Ἡ παράλογη θεώρησις τῆς ἐλευθερίας δημιουργεῖ ἄνθρώπους χωρὶς ἐπίγνωση τῆς ὑποστάσεως τους καὶ τοῦ προορισμοῦ τους.

Τὸ συμφέρον, ἡ ἐννοια δηλ. τοῦ ἀληθινοῦ συμφέροντος, διαστρεβλώνεται καὶ ὁ ἄνθρωπος σκέπτεται καὶ ἐνεργεῖ παράλογα καὶ καταστρεπτικὰ τόσο γιὰ τὸν ἑαυτὸν του, ὅσο καὶ γιὰ τὸ πλῆσιόν.

Ἡ ἀπομάκρυνσίς μας ἀπὸ τὸν Θεόν καὶ ἡ πολεμικὴ κατὰ τοῦ Θεοῦ μᾶς κάνει μωροὺς καὶ κενοδόξους. Τυφλοὺς καὶ σκοτεινοὺς. Μᾶς κυριεύει κάποιο πάθος πού πολλὰς φορές ἔχομε τὸ θράσος νὰ τὸ λέμε καὶ «ἀρετὴ» καὶ ἔτσι μὲ τὴν ἠθελημένη αὐτὴ παρερμηνεῖα τρέχομε νὰ τὸ ἀπολαύσουμε.

Τὰ μέσα τῆς ἐπιτυχίας δὲν μᾶς ἐνδιαφέρουν, οὔτε καὶ τὸ κακὸ πού θὰ προκύψει.

Γιὰ κείνους πού δὲν πιστεύουν στὸν Θεόν τὰ πάντα εἶναι δυνατά, ὄχι βεβαίως ἀπὸ θαῦμα, ἀλλὰ ἀπὸ σατανικὴ ἐπιστράτευση ὧν ἐκείνων οἱ ὁποῖοι συντρέχουν στὸ κακό.

Ἄφου «ἐφόνευσαν» τὸν Θεόν, ὅλα τοὺς εἶναι κατορθωτὰ καὶ ἐπιτρεπτά. Ἐχασαν ὁμῶς δύο μεγάλες ἀλήθειες: Πρῶτον, ὅτι ἐκεῖνος πού πολεμᾷ ἢ ἀρνεῖται τὸν Θεόν, ἢ ἐνεργεῖ ἀντίθετα μὲ τὸ θέλημά του, σκοτώνει τὸν ἴδιον τὸν ἑαυτὸν του. Μᾶς λέγει σχετικὰ ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος:

«Σκληρὸν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν. Οὐκ ἀμβλύεις τὰ κέντρα, ἀλλὰ τοὺς πόδας αἰμάσεις, ἐπεὶ καὶ τὰ κύματα τὴν πέτραν οὐ διαλύει, ἀλλὰ αὐτὰ εἰς ἀφρόν διαλύονται».

Δεύτερον, ὅτι ἐκεῖνος πού πολεμᾶται, πού ἀδικοῦται, πού φονεύεται ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους ἀνασταίνεται καὶ δικαιώνεται ἀπὸ τὸν Θεόν.

Πάνω ἀπὸ τοὺς ἄνθρώπους καὶ τὰ ἀνθρώπινα ὑπάρχει ὁ Θεός πού δικαιώνει καὶ πού ἀμοίβει (2 Τιμοθ. 4, 8) καὶ στὸν ὁποῖον καταφεύγει καὶ ἀπὸ τὸν ὁποῖον καθοδηγεῖται καὶ ἐνδυναμώνεται ὅταν τὸν πολεμοῦν ἐκεῖνοι πού πιστεύουν ὅτι «πέθανε ὁ Θεός».

Καυχόμαστε καὶ χαίρομαστε γιὰ τοὺς πρώτους, λυπούμαστε καὶ προσευχόμαστε γιὰ τοὺς δευτέρους. Θανατώνοντας οἱ ἄνθρωποι τοῦ σκότους τοὺς ἄνθρώπους τοῦ Θεοῦ ἀνασταίνονται καὶ κραταιοῦνται. Βλαστάνουν καὶ δημιουργοῦν. Γίνονται βράχοι πού σπᾶνε καὶ διαλύονται τὰ μανιασμένα κύματα τοῦ σατανᾶ καὶ τῶν ὑπηκόων του.

Μήπως σήμερα δὲν ζοῦμε μάρτυρες μιᾶς σατανικῆς ἐκστρατείας κατὰ τοῦ Θεοῦ καὶ τῶν Χριστιανῶν; Καὶ τὸ πολύμορφο καὶ πολυφθορὸ κακὸ πού πλεόνασε καὶ πού τὰ πάντα διέλυσε δὲν εἶναι ὀλοφάνερη μαρτυρία τῆς κατὰ τοῦ Θεοῦ πολεμικῆς;

ΑΡΧΜ. ΑΚΑΚΙΟΣ ΧΑΛΙΚΟΣ

Πρὸς Διαπίστωσιν καὶ Γνώσιν τῆς Ἀληθείας

Ἀναφερόμενοι εἰς δημοσίευμα τῆς Ἐλευθεροτυπίας τῆς 8/1/89 εἰς τὸ ὁποῖον ἀναφέρεται, ὅτι εἰς τὰς τελευταίας βουλευτικὰς ἐκλογὰς τοῦ 1988 εἰς τὸ Ἰσραὴλ κατὰ τὴν προεκλογικὴν περιόδον τὰ διάφορα πολιτικὰ κόμματα τοῦ Ἰσραὴλ διεκήρυττον ὅτι «Ὁ μεγαλύτερος ἐχθρὸς τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εἶναι οἱ Ἀραβες διότι αὐτοὺς τοὺς ἔχουν ὑπὸ τὸν τρόμον τῆς πολεμικῆς των μηχανῆς ἀλλὰ ὁ Ἑλληνισμός, ἔχομεν νὰ παρατηρήσωμεν τὰ κάτωθι: Κατ' ἀρχὴν ἐρωτῶμεν πότε καὶ ποῦ ὁ Ἑλληνισμός ἠπειλήσεν ἢ προέβη εἰς ἐχθρικός πράξεις κατὰ τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Λαοῦ; Πιθανὸν νὰ συμβαίνει οὕτως ὥστε νὰ εὐρίσκεται εἰς ἰδεολογικὴν ἀντίθεσιν μὲ τὸ Ὁρθόδοξον Ἑλληνοχριστιανικὸν Πνεῦμα ἀλλὰ ὄχι ὅμως ὁ Ἰσραηλιτικὸς Λαός, ἀλλὰ ἡ δαιμονοκρατουμένη ἰδεολογία τῶν ταλμουδιστῶν, διότι τὸ πραγματικὸν συμφέρον τοῦ Ἰσραηλιτικοῦ Λαοῦ εἶναι νὰ πιστέψῃ, ὅτι ὄντως ὁ προαναγγελλόμενος ὑπὸ τῶν Προφητῶν νὰ ἔλθῃ Μεσσίας εἶναι ὁ εἰς Βηθλεὲμ γεννηθεὶς Ἰησοῦς Χριστός, ὁ διδάξας τὸ Εὐαγγέλιον τῆς Εἰρήνης τῆς Ἀγάπης καὶ τῆς Σωτηρίας τῶν ἀνθρώπων καὶ ὁ μετατρέψας ἐπὶ τὰ βελτίω τὴν μέχρι τότε ἐπικρατοῦσαν νοοτροπίαν τῆς πνευματικῆς τοποθετήσεως τοῦ κόσμου, συμπληρώσας καὶ τελειοποιήσας τὸν Νόμον τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης. Ἐδῶκεν εὐρυτέραν ἐρμηνείαν τοῦ ἀγάπα τὸν πλησίον ὡς σεαυτὸν ἐπεκτείνας τὴν ἐννοίαν τοῦ πλησίον ἀντὶ εἰς τοὺς Ἰσραηλίτας μόνον εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ἀνεξαρτήτου ἐθνικότητος ἢ χρώματος ἢ φυλῆς. Μετέτρεψε τὸ Ὁδόντα ἀντὶ Ὁδόντος καὶ ὀφθαλμὸν ἀντὶ ὀφθαλμοῦ εἰς τὸ ἀγάπα τοὺς ἐχθροὺς σου, καὶ ἂν σὲ ραπίσῃ τις εἰς τὴν δεξιὰν δόσε νὰ σὲ ραπίσουν καὶ εἰς τὴν ἀριστεράν. Καὶ ἔτσι ἔδωκε τὰ μέσα καὶ τὴν δυνατότητα διὰ τῆς ἐφαρμογῆς αὐτῶν τῶν ἐντολῶν Του εἰς τὸν ἀνθρώπον νὰ ἀνέλθῃ εἰς τὰ ὕψιστα πνευματικὰ ἐπίπεδα καὶ νὰ πλησιάσῃ πρὸς τὸν τὸν Δημιουργὸν Του.

Δὲν θέλουν νὰ Τὸν πιστεύσουν ὡς Μεσσίαν καὶ Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἀφοῦ οἱ ἴδιοι τὸν ἐσταύρωσαν ἀπὸ φθόνον καὶ ζηλοτυπίαν παρακινούμενος ὁ Ἰσραηλιτικὸς ὄχλος ἀπὸ τὸ κατεστημένον τοῦ ἱερατείου τῆς ἐποχῆς ἐκείνης. Δὲν βλέπουν ὅτι ὅλαι αἱ προφητεῖαι

συντείνουν καὶ καταλήγουν εἰς τὸ ὅτι Ὁ Σταυρωθεὶς καὶ Ἀναστὰς Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι ὁ ἀναμενόμενος Μεσσίας; Πῶς ἦτο δυνατόν 12 ἀγράμματοι ψαρράδες νὰ διδάξουν καὶ νὰ ἀλλάξουν τὴν πνευματικὴν πορείαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐν μέσῳ ὅλως ἐχθρικοῦ περιβάλλοντος, ἐὰν δὲν εἶχαν τὴν βοήθειαν τοῦ Παντοδυνάμου Θεοῦ; Παραθέτομεν τινὰ τῶν Ψαλμῶν καὶ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης σημεῖα, τὰ ὁποῖα προλέγουν περὶ τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Κυρίου 1) Ψαλμ. ξζ 2 «Ἀναστήτω Ὁ Θεὸς καὶ διασκορπισθήτωσαν οἱ ἐχθροὶ Αὐτοῦ καὶ φυγέτωσαν ἀπὸ προσώπου αὐτοῦ οἱ μισοῦντες Αὐτὸν 2) Ψαλμ. πα 8 «Ἀνάστα ὁ Θεὸς κρίνων τῆς γῆν, ὅτι αὐτὸς κατακληρονομήσῃς ἐν πάσει τοῖς ἔθνεσι 3) Ψαλμ. μγ

27 «Ἀνάστηθι Κύριε ὁ Θεὸς μου ὑψωθήτω ἡ χεὶρ σου μὴ ἐπιλάβῃ τῶν πενήτων σου εἰς τέλος 4) Ὁ Προφ. Ἰερεμ. εἰς λη 33 «Μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, ἐπιστρέψω καὶ δώσω νόμον εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν».

Ἀσφαλῶς δὲν εὐθύνεται ὁ Ἰσραηλιτικὸς λαὸς διὰ τὴν ἐκτὸς πραγματικότητος τοποθέτησιν τῶν πολιτικῶν του ἐκπροσώπων ἀλλὰ εἰς τὰ δαιμόνια τὰ ὁποῖα διὰ τοῦ Ταλμούδ εἰσεχώρησαν εἰς τὴν πνευματικὴν ζωὴν τῶν Ἰσραηλιτῶν καὶ αὐτῶν τῶν δαιμονίων εἶναι ὄντως ἐχθρὸς ὁ Ἑλληνοχριστιανικὸς πνευματικὸς κόσμος, ὁ ὁποῖος ἀντιθέτως καὶ πραγματικὰ ἀγαπᾷ τὸν Ἰσραηλιτικὸν Λαόν καὶ ἐπιθυμεῖ πράγματι τὸ πνευματικὸν του συμφέρον. Τοῦτο ἀπέδειξεν εἰς τὸν τελευταῖον 2ον Παγκόσμιον Πόλεμον, ὅπου πλεῖστοι Ἕλληνες ἐκθέτοντες εἰς κίνδυνον καὶ αὐτὴν ἀκόμην τὴν ζωὴν των ἔκρυψαν καὶ διεφύλαξαν πολλοὺς Ἰσραηλίτας τοὺς ὁποίους ἔσωσαν ἀπὸ τοὺς χιτλερικοὺς Γερμανοὺς, οἱ ὁποῖοι τοὺς προώριζαν διὰ τὰ κρεματόρια τοῦ Ἀουσβιτς, κινούμενοι ἀπὸ πραγματικὴν ἀγάπην, ὅπως τὴν ἐδίδαξεν ὁ Ἰησοῦς Χριστός. Πράγματι ὁ ἑλληνικὸς λαὸς θλίβεται διὰ τὴν πορείαν πρὸς τὴν σατανολατρείαν πού ὠθεῖται ὁ Ἰσραηλιτικὸς Λαός καὶ ἐπιθυμεῖ τὴν ἐπιστροφὴν τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὴν ὀρθὴν Πίστιν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, τῆς ὁποίας συνέχεια ἀποτελεῖ ἡ Καινὴ Διαθήκη διὰ νὰ ἀπολαύσουν καὶ αὐτοὶ τὴν

χαράν τοῦ Σωτῆρος, πού εἶναι ἑτοιμος νά τοὺς δόσῃ ἂν μετανοήσουν.

Ποῖος ἄλλος θά μπορούσε νά συγχωρήσῃ τοὺς σταυρωτάς Του κατὰ τὴν ὥρα πού ὑπέφερε τὸν τόσον ἐπώδυνον σταυρικὸν θάνατον εἰμὴ μόνον ὁ Ἀνεξίκακος Ἀκακος καὶ ἔχων τὴν ὑπερτάτην Ἀγάπην Σωτῆρας Ἰησοῦς Χριστός; «Πάτερ ἄφες αὐτοῖς οὐ γάρ οἶδας τί ποιοῦσι» (Λουκ. ΚΓ 34). Καὶ διὰ τοῦτο κατεδέχθη νά ὑποστῇ αὐτὸν τὸν ταπεινωτικὸν θάνατον ἐνῶ ὡς Θεὸς παντοδύναμος ἠδύνατο δίχως νά πράξῃ ἐνέργειες διὰ νά τοὺς τιμωρήσῃ ἀλλὰ μόνον νά μὴν μεριμνήσῃ δι' ὀλίγα μόνον δευτερόλεπτα δι' αὐτοὺς δὲν θά μπορούσαν νά κρατηθοῦν στὴν ζωὴν δίχως τὴν χάριν Του, διότι τὸ ἀναπνευστικὸν τοὺς σύστημα λειτουργεῖ μὲ τὴν χάριν Τοῦ Θεοῦ ὁμαλῶς καὶ εὐρύθμως καὶ ἂν μόνον δι' ὀλίγον τοὺς ἐγκατελείψῃ καὶ ὁ ρυθμὸς τῶν ἀναπνευστικῶν τοὺς ὀργάνων ἢ ἐπισπευθῇ ἢ ἐπιβραδυνθῇ ἢ ἐνταθεῖ ἢ ἀδυνατήσῃ δὲν θά μπορούσαν νά κρατηθοῦν εἰς

τὴν ζωὴν οὔτε οἱ πολιτικοὶ τῶν οὔτε καὶ αὐτός. Ὁ Λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ. Τὸ ἴδιον συμβαίνει καὶ μὲ τοὺς παλμούς τῆς καρδίας πρὶν ἀκόμη κατὰ τὴν ὥραν πού κοιμούμεθα κτυποῦν ρυθμικά, πού ἂν ἐπιταχυνθοῦν ἢ ἐπιβαρυνθοῦν κατὰ τι δὲν θά μπορούσαμεν νά διατηρηθοῦμεν στὴν ζωὴν.

Κατόπιν τῶν ἀνωτέρω καὶ ἐλπίζοντες, ὅτι τελικά οἱ Ἰσραηλίται θά ἐξετάσουν καλοπίστως τὰ ἀνωτέρω καὶ θά θελήσουν νά παραδεχθοῦν τὴν πραγματικότητα πρὸς τὸ ἰδικὸν τοὺς συμφέρον, διότι ὁ Θεὸς δοξάζεται ἀενάως ἀπὸ τὰς Οὐρανίους Πνευματικὰς καὶ Ἀγγελικὰς Δυνάμεις καὶ δὲν ἔχει ἀνάγκην τῆς ἰδικῆς μας τιμῆς, ἀλλὰ διὰ νά Τὸν ὑποχρεώσωμεν ἐκ τῆς Ἀπειρου Του καλωσύνης νά μᾶς συγχωρήσῃ καὶ σῶσῃ καὶ τὸν Ἰσραηλιτικὸν Λαόν, ἀπὸ τὸν ὅποιον προέρχεται καὶ ὁ ἴδιος πού τόσον πολὺ ἔχει ἀγαπήσῃ καὶ τόσον πολὺ ἐπιθυμεῖ ζωηρῶς τὴν Σωτηρίαν Του.

Διονύσιος Μοναχός

ΚΡΙΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΧΟΛΙΑ

1. Οἱ Μάρτυρες ἐν Ρωσσίᾳ

Μᾶς ἐδόθησαν παρὰ τοῦ θρησκευτικοῦ τύπου αἱ πληροφορίες ὅτι οἱ ἐκδιωχθέντες καὶ μαρτυρίσαντες ἐπὶ προκατόχων τοῦ Μιχαὴλ Γκορμπατσώφ, τῶν Στάλιν, Μολότωφ κ.λπ. ἀνέρχονται εἰς 50 ἑκατομμύρια, ὅλοι Μάρτυρες τῆς πίστεως. 20ος αἰώνας, τί ντροπὴ γιὰ τοὺς ἀνθρώπους! Μ' αὐτὸ τὸν τρόπον ἐπλουτίσθη τὸ μαρτυρολόγιον τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀλλὰ ὅπωςδήποτε ὁ φοβερὸς αὐτὸς αἰὼν δὲν πρέπει νά σεμνύεται διὰ τὸν πολιτισμὸν του καὶ τὰ ἀνθρώπινα δικαιώματα! Σ' αὐτὰ τὰ ἑκατομμύρια πρέπει νά προσθέσωμεν καὶ τὴν γενοκτονίαν τῶν Ἀρμενίων (1.500.000 λαοῦ) τῷ 1914 οἱ ὅποιοι ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὴν γείτονα Ὀθωμανικὴ Τουρκίαν. Εἶναι ἀδύνατον νά λησμονηθῇ καὶ ὁ ἐκπατρισμός 2.500.000 Ἑλλήνων πού ἀπώλεσαν τὴν φιλότιμον των πατρίδα. Θὰ ἦταν ἀδικο νά μὴν προστεθοῦν καὶ τὰ ἑξ ἑκατομμύρια τῶν Ἑβραίων πού ἐξετελέσθησαν ἀπὸ τὸν Χίτλερ μὲ τρόπους πρωτάκουστους! Μπράβο λοιπὸν στὸν 20ὸν αἰῶνα. Ἀποτελεῖ φαινόμενον ἰδιαίτερας ἐξάρσεως ὡς πρὸς τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν ἀνθρωπιάν. Ἐφηρμόσθη δηλαδὴ αὐτὸ πού ἔλεγαν οἱ ἀρχαῖοι Λατίνοι ὅτι «ὁ ἀνθρώπος διὰ τὸν ἀνθρώπον εἶναι λύκος».

2. Ὁ Ἀπόηχος τοῦ Θηρίου τῆς Ἀποκαλύψεως

Θὰ ἀνεγνώσατε βεβαίως εἰς τὸν ἡμερήσιον τύπον ὅτι ὁ Πάπας ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Βατικανοῦ ἔστειλεν χριστιανικὸν μῆνυμα πρὸς τοὺς Χριστιανούς τῶν Σκοπίων εἰς τὴν Σλαβομακεδονικὴν γλῶσσαν καὶ τοὺς εὐχεται (τί μπορεῖ νά εὐχηθῇ ἕνα θηρίον)!

Τὸ τί ἀποσκοπεῖ αὐτὴ ἡ ἐνέργεια τοῦ Πάπα τὸ εἶπαμε καὶ σὲ ἄλλην εὐκαιρίαν. Καὶ ἐπὶ τοῦ προκειμένου καλῶς ἐπράξε ὁ ἐκ Θεσσαλονίκης πολιτευτῆς νά τοῦ στείλῃ ἀποστομοτικὴν ἀπάντησιν. Ἀλλὰ τὸ πρόβλημα εἶναι ἂν συνετισθῇ ὁ ἀσύνετος ἀντίχριστος, κατὰ τὸν χαρακτηρισμὸν τῶν τελευταίων Ἐθνομαρτύρων Παπουλάκων καὶ Κοσμῶν Φλαμιάν. Γι' αὐτὸ πρέπει ὅλοι μας νά εἴμεθα «ὥπλισμένοι» γιὰ νά ἀντιμετωπίσωμεν τὸν ἐκ τοῦ Βατικανοῦ κίνδυνον καὶ Φραγκοκρατίαν. Πρέπει νά μάθωμεν ὅλοι μας τί μᾶς χωρίζει ἀπ' αὐτοὺς καὶ ὅτι ἡ φιλία μὲ τὸν Πάπα εἶναι ἀντιχριστιανικὴ καὶ ἀντορθόδοξη ἐνέργεια. Ἄς τὰ βλέπει τὸ «Φανάριον» καὶ ἡ ἐπίσημος ἐν Ἑλλάδι Ἐκκλησία τοῦ νεοσημερολογητισμοῦ.

3. Δὲν ὑπάρχει λιγάκι φλέβα Ὁρθοδοξίας εἰς τὸν ὀργανισμόν του;

Εἶναι ἐκτὸς λογικῆς καὶ κρίσεως, τὸ ὅτι ὁ Πατριάρχης Δημήτριος καθὼς καὶ ἡ Ἐκκλησία τῆς

Ἑλλάδος ἀπήντησαν με χίλιες φιλοφρονήσεις πρὸς τὴν «Καθολικὴν» ποὺ ἐκλείσει τὰ ἐξήντα ἔτη ἐκδόσεώς της. Μὰ ὅπως ξέρουμε, ἀπὸ τὰ παιδικὰ μας χρόνια ἡ «Καθολικὴ» εἶναι ἐπίσημον ὄργανον τῆς Οὐνίας καὶ μᾶς πολεμεῖ αὐτὲς τὶς δεκαετίες λυσσωδῶς! Λοιπὸν ἀγαπητοὶ «Μητροφόροι» δὲν βλέπετε τὸν κίνδυνον καὶ χαριεντίζεσθε, μ' αὐτὸν τὸν ὑπουργὸν ἐχθρόν, τὴν Οὐνίαν; Γιατί αὐτὴ ἡ ἀσύνητος ἐνέργειά σας νὰ «παίζεις ἐν οὐ παικτεῖς».

Σαφὴς ἡ Οἰκουμενικὴ σας θέσις. Ὅλοι μαζί χριστιανοὶ καὶ μὴ σ' ἓνα καζάνι!

Νά, γιατί ὀρθώνουμε τὸ ἀνάστημά μας καὶ σὰς ἐλέγχουμε με τὴν δική μας Σύνοδον τῶν Γ.Ο.Χ., ἄλλως ἢ Ὁρθοδοξία κινδυνεύει νὰ καταρρεύσῃ.

4. Γιατί τὰ ξεχνάτε;

Ἐμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι ἔχουμε τὸ βάπτισμα καὶ οἱ δυτικοὶ ἔχουν τὸ ράντισμα. Ἀλλὰ ἐφ' ὅσον εἶναι βιβλικοὶ καὶ διαβάζουν γιατί δὲν βλέπουν πῶς ὁ Ἰωάννης ὁ Βαπτιστὴς ἐβάπτιζε εἰς τὴν Αἰνὼν ὅπου ἦν ὕδατα πολλά. Γιατί ἐπίσης ἀγνοοῦν αὐτὸ ποὺ γράφει ὁ ἱστορικὸς Λουκάς διὰ τὸν Ἀπόστολον Φίλιππον ποὺ ἐφθασεν ἐν Πνεύματι εἰς τὴν ὁδὸν παρὰ τὴν Γάζαν καὶ εὐηγγέλισεν τὸν δυνάστην Κανδάκην Βασιλίσσης Αἰθιοπῶν, πού, αὐτὸς εἶπεν πρὸς τὸν Ἀπόστολον: Πραξ., 7-27

«Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὴν ὁδὸν ἦλθον ἐπὶ τι ὕδωρ καὶ φησὶν ὁ Εὐνούχος· Ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;

καὶ φυσικὰ κατέβησαν ἀπὸ τὸ ἄρμα εἰς τὰ ὕδατα καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ ἡ οἰκογένειά του. Δὲν θα μπορούσε ὁ Ἀπόστολος Φίλιππος με λίγο νερὸ ποὺ εἶχον εἰς τὸ ἄρμα νὰ σπεύσῃ καὶ νὰ τοὺς ραντίσῃ; Αὐτά, κύριοι δυτικοὶ δὲν εἶναι ἀντίθετα με αὐτὰ ποὺ διαβάζετε;

Εἰς τὸ ἄλλον φύλλον θὰ ἀναφέρωμεν διὰ τὸ Φιλιόκβε καὶ τὸ Καθαρήριον Πυρ!

5. Ὁ Χριστιανισμὸς καὶ ἡ Τηλεόρασις

Ὡς μᾶς πληροφοροῦν οἱ φιλοθεάμονες ἀναγνώσται, τὸ τηλεοπτικὸν δίκτυόν μας ἔδειξε σκηνὰς τῆς τοῦ Χριστοῦ Γεννήσεως κατὰ τὰς ἡμέρας τῶν Χριστουγέννων, καὶ ὅχι ὅπως ἐώρτασεν τὸ Ὁρθόδοξον Πατριαρχεῖον Ἱεροσολύμων, ἀλλὰ κατὰ τὸ Γρηγοριανὸν Ἡμερολόγιον (Παπα). Δὲν ἔπρεπε νὰ δεῖξῃ καὶ τὰ Χριστουγεννα ὅπως πράγματι τὰ ἐώρτασε (Πατροπαραδότως) ὁ κύριος Διόδωρος καὶ ἡ ἄλλη εἰς ὅλα τὰ πλάτη τῆς Γῆς Ὁρθοδοξία; Ἄλλο φοβερὸ σημάδι τῆς Ἑθνικῆς καὶ Ὁρθοδόξου ἐκτροπῆς μας. Θὰ γίνουμε Ὁρθόδοξοι Χριστιανοὶ ἢ τὸ Βατικανὸν θὰ μᾶς «σύρῃ ἀπὸ τὴν ρίνα»;

6. Ὁ κύριος Καλλίνικος Πειραιῶς καταφέρεται κατ' ἡμῶν κατὰ τρόπον ἀνάρμοστον

Δὲν παραλείπει εὐκαιρία χωρὶς νὰ καταφερθῇ ἐναντίον μας (Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος), καὶ αὐτὸ εἶναι σοβαρὸ σημάδι Ἑωσφορικῆς οἰήσεώς του!

Καὶ ἐρωτῶμεν. Μέσα σ' αὐτὲς τὶς «ἐνασχολήσεις» ποὺ ἔχει δὲν «βαρυέται» νὰ καταφέρεται κατ' ἐκείνων ποὺ κρατοῦν τὴν Ὁρθοδοξίαν καὶ ὑπεραμύνονται αὐτῆς ἐορτάζοντες πατροπαραδότως τὰς ἀγίας των ἐορτάς; Δὲν διαβάζει τί λέγει ὁ Ὁρθόδοξος τύπος; ὁ ἐκλεκτὸς συνεργάτης του Θεολόγος καὶ Νομικὸς κος Α. Σακαρέλλος; Τί ἔχει νὰ ἀντεῖπῃ; Ἄς τὸ γράψῃ νὰ τὸ δοῦμε. Ἡσύχασε κύριε Καλλίνικε! Ἄν συμβαίνει νὰ ἔχεις κανένα «κομποσχοῖνι» προσέχου εἰς τὴν Κυρίαν Θεοτόκον διὰ νὰ σοῦ ἀνοίξῃ τὰ μάτια τί θὰ πῇ Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

7. Γάμος τῶν κληρικῶν μετὰ τὸν θάνατον τῆς πρεσβυτέρας

Εἶναι τῷ ὄντι πολὺ ἀνίερὸν νὰ ποιοῦν δεύτερον γάμον οἱ ἱερεῖς οἱ διατελοῦντες ἐν χηρείᾳ. Παρ' ὅλο τὸ γεγονὸς ὅτι οἱ «πρεσβύτεροι» εὐρίσκονται εἰς δυσκολίας κεφαλαιώδεις καὶ ὅταν μάλιστα περιβάλλονται ἀπὸ μικρὰ ἀνήλικα τέκνα ἔπρεπε αὐτοὶ οἱ ὀγδόντα ἱερεῖς ἐν χηρείᾳ διατελοῦντες, νὰ ἀποφύγουν αὐτὸ τὸ ἀτόπημα εἰς τὸ νὰ ἀποστελλοῦν ὑπόμνημα πρὸς τὴν Κυβέρνησιν. Πρεπόντως ὁ θρησκευτικὸς τύπος τὸ ἐχαράκτήρισε ὡς ἀνίερὸν καὶ λιβελλογράφημα ἐφ' ὅσον καταργεῖ τοὺς Ἀποστόλους καὶ τοὺς κανόνας τῆς Ἐκκλησίας καὶ δὴ τῆς Πενθέκτης Οἰκουμενικῆς Συνόδου Στ' Ἱεροῦ Κανόνος.

ΕΚΔΗΜΙΑ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ

Ἐξεδήμησεν πρὸς τὸν Κύριον ὁ μεγαλόσχημος Μοναχὸς πατὴρ Ἰάκωβος τῆς οἰκογενείας τῶν Μαρκανῶν τῆς Ἰβηρητικῆς Σκήτης τοῦ Τιμίου Προδρόμου τῶν ὁσιομαρτύρων Ἰγνατίου, Εὐθυμίου καὶ Ἀκακίου, κατόπιν ἀσθενείας ἐν νοσοκομείῳ. Ἡ στήλη αὕτη εὐχεται ὀλοψύχως ὅπως ὁ Κύριος τάξῃ τὴν ψυχὴ αὐτοῦ ἐν χώρα ζώντων. Ἦτο ὁ ἀποθανὼν τύπος καὶ ὑπογραμμὸς τῆς Μοναχικῆς Πολιτείας, καὶ ἐξετιμᾶτο ἰδιαίτερος παρὰ τῶν Πατέρων τοῦ Ἁγίου Ὅρους, ἡ δὲ γνώμη του εἶχε πάντα βαρύνουσαν θέσιν.

Ἀπευθύνομεν συλλυπητήρια εἰς τὸν ἀκούραστον πατέρα Εὐθύμιον ὁ ὁποῖος στάθηκε πλησίον του ὡς γνήσιον τέκνον πρὸς πατέρα. Ἐπίσης συλλυπητήρια εἰς τὸ «ἀδελφόν» βηρτικὸν Κελλίον Ἁγίου Νικολάου τοὺς τυπογράφους Θεοφύλακτον καὶ παντελεήμονα οἱ ὁποῖοι αἰσθάνονται βαθυτάτη θλίψιν διὰ τὸν ἐκδημήσαντα ἀδελφόν των.

ΚΙΝΗΣΕΙΣ ΑΡΧΙΕΡΕΩΝ**ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΚΟΥ****Πανήγυρις Ἀγίου Σπυρίδωνος Ἐν Λαμία**

Τὴν 12ην Δεκεμβρίου 1988 ἐορτὴν τοῦ Ἀγίου Σπυρίδωνος Τριμυθοῦντος τοῦ Θαυματουργοῦ, ἐώρτασε ὁ κυριώνυμος Ναὸς ἐν Λαμία μὲ πᾶσαν πανηγυρικὴν εὐπρέπειαν καὶ τάξιν. Ὁ Ἅγιος Φθιώτιδος καὶ Θαυμακοῦ κος Καλλίνικος συλλειτουργῶν μετὰ τοῦ Ἀγίου Θεσ/νίκης κυρίου Εὐθυμίου, καὶ συμπαραστατούμενος ὑπὸ τοῦ ἱερατείου τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς ἐπανηγύρισεν μὲ τὴν ἐπιβαλλομένην τάξιν τὸν ἅγιον καὶ θαυματουργὸν Σπυρίδωνα. Τὸν πανηγυρικὸν τῆς ἡμέρας ἐκήρυξε ὁ ἀρχ/της Ἀμβρόσιος, Θεολόγος καὶ Νομικός, ὅστις τυγχάνει τῆς συνοδείας τοῦ π. Ἰακώβου Παπαδέλη καὶ καθ' ἃ «ἠκούσαμεν» προξένησεν ἡ ὁμιλία του, ἰδιαιτέραν αἴσθησιν. Ἡ Φωνὴ τῆς Ὁρθοδοξίας εὐχεται εἰς τὸν ἅγιον Θαυμακοῦ ὅπως τελεῖ κατ' ἔτος καὶ πανηγυρίζει τὸν προστάτην Ἀγίον Σπυρίδωνα ὁ ὁποῖος νὰ εὐλογῇ οὐρανόθεν τὸ ἔργον του.

Ὡς εἶναι γνωστὸν ὁ ἱεράρχης κος Καλλίνικος, ἀκούραστος ἐν ἔργοις, εἶναι ἀντιπρόεδρος τοῦ Γενικοῦ Ταμείου Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΧΙΟΥ, ΨΑΡΡΩΝ ΚΑΙ ΟΙΝΟΥΣΩΝ**Πανήγυρις Ἀγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου, Κορωπί Ἀττικῆς**

Τὴν 27ην Δεκεμβρίου 1988 ἐορτὴν τοῦ μεγαλομάρτυρος καὶ πρωτοδιακόνου Στεφάνου, ἤγε τὴν ὀνομαστικὴν του ἐορτὴν ὁ ἐκλεκτὸς καὶ ἀκούραστος ἱεράρχης ἐν τῇ Ἱερᾷ Μονῇ τοῦ Ἀγίου Μάρκου, Κορωπίου.

Πούλμαν μὲ φίλους καὶ Ἐκκλησίασμα ἐκ Πειραιῶς καὶ Ἀθηνῶν ἦλθαν νὰ παραστοῦν εἰς τὴν λειτουργίαν ἐν τῷ Μοναστηρίῳ του. Ἐκεῖ ἔλαβε χώραν πανηγυρικὸν συλλειτουργῶν μὲ ἐπικεφαλῆς τὸν ἐορτάζοντα ἱεράρχην, ἀποτελούμενον ἀπὸ τοὺς Ἀρχιερεῖς Θεσ/νίκης κ. Εὐθύμιον Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνον, πλαισιουμένους ἀπὸ τοὺς Ἀρχ/τας Χρυσόστομον Βάρκαν, Ἀνθιμον Καραμῆτρον καὶ τὸν πρωτοπρεσβύτερον κ. Καλλίνικον Μουράτογλου. Ἡ λειτουργία ὑποβλητικὴ καὶ κατανυκτικὴ παρετάθη μέχρι τῆς 11.30 πρωϊνῆς, ἀλλὰ λόγῳ χιόνων δὲν ἐγένετο καὶ λιτάνευσις τῆς Ἱερᾶς Εἰκόνης, περὶ τὴν Μονὴν ὡς ἐθίζεται. Ὁ πανηγυρικός λόγος ἐγένετο ἀπὸ τὸν Συνεργάτην τῆς

ἐφημερίδος μας κ. Χρυσόστομον Βάρκαν ὁ ὁποῖος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν ἰκανότητα, ἐξῆρε τὰ τοῦ Ἀγίου Πρωτομάρτυρος Στεφάνου καὶ ἠκολούθησε ἐμπνευσμένη ἢ προσλαλία τοῦ Ἀγ. Θεσσαλονίκης.

Μεσοῦσης τῆς λειτουργίας ἐνεφανίσθη καὶ ὁ Ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος κος Γερρόντιος μετὰ τοῦ ἀρχ/του π. Γερρόντιου καὶ τῆς συνοδείας του, λαμπρύνων οὕτω τὴν ἐορτὴν μὲ τὴν πατρικὴν του ἐμφάνισιν.

Μετὰ τὸ πέρας τῆς λειτουργίας περὶ τὴν μεσημβρίαν παρετέθη πλουσία τράπεζα, καὶ ἐν μέσῳ χαρᾶς καὶ εὐφροσύνης ἠυχήθησαν εἰς τὸν φίλον καὶ ἀκούραστον ἐργάτην τοῦ Εὐαγγελίου κον Στέφανον, ὅπως ὁ Κύριος χάριση αὐτῷ ὑγείαν κατ' ἄμφω ἐπ' ἀγαθῷ χειμαζομένης Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστὸν ὅτι αἱ Μοναὶ μας περὶ τὴν πρωτεύουσαν καὶ ἀλλαχοῦ τῆς Ἑλλάδος εἶναι «δρομοδείκται» διὰ τὴν ταλαίπωρον πατρίδα, ἣ ὁποία χειμάζεται τὸν τελευταῖον καιρὸν, παντειοτρόπως.

ΙΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ ΑΧΑΡΝΩΝ ΚΑΙ ΝΕΑΣ ΙΩΝΙΑΣ**Πανήγυρις Ἀγ. Ἀθανασίου τοῦ Μεγάλου, Ἀχαρναί**

Τὴν 18ην Ἰανουαρίου 1989, ἐορτὴν τοῦ ἁγ. Ἀθανασίου καὶ Κυρίλλου Πατριαρχῶν Ἀλεξανδρείας, εἶχε τὰ ὀνομαστήριά του ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν καὶ Ν. Ἰωνίας κος Ἀθανάσιος καὶ ἐώρτασε ταῦτα εἰς τὸν Ἱερὸν Ναὸν τοῦ Τιμίου Σταυροῦ εἰς Μενίδι. Ἡ ἐκκλησία Αὕτη ἀνακαινισθεῖσα καὶ ἀπαστράπτουσα ἐδίδεν εἰς τὸ ἐκκλησίασμα ἰδιαιτέραν ἐντύπωσιν ὕστερα ἀπὸ κόπους καὶ ἀγῶνας τῆς προσετέθη ὁ τροῦλος τῆς καὶ γυναικωνίτης μὲ τὴν ἄοκνον προσωπικὴν ἐργασίαν τοῦ ἱεράρχου καὶ κατέστη οὕτω ἕνας φάρος ἐν μέσῳ Μενιδίου διασαλπίζων τὴν Γνησίαν Ὁρθοδοξίαν μας. Ὁ Ἅγιος Ἀχαρνῶν συνελλειτουργήσεν μετὰ τοῦ Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κου Ἰουστίνου συμπαραστατούμενος ἀπὸ τὸν ἀρχ/την κον Εὐθύμιον Μπαρδάκαν, ἀρχ/την Παρθένιον καὶ τὸν π. Χρήστον, ἐν συνδυασμῷ μὲ τοὺς καλλικῶνους ἱεροψάλτας.

Ἡ λειτουργία ἐκτενὴς διήρκεσεν μέχρι τὴν 12ην καὶ κατὰ τὸ κοινωνικὸν ἐδόθη ὁ λόγος εἰς τὸν ἐπίτιμον δικηγόρον κον Ν. Ἀναγνωστόπουλον ὁ ὁποῖος μὲ τὴν διακρίνουσαν αὐτὸν λεκτικὴν δεινότητα ἐπλεξεν τὸ ἐγκώμιον τοῦ ἁγίου Ἀθανασίου καθὼς ἐπίσης εὐμενῇ σχόλια διὰ τὸν ἐορτάζοντα ἱεράρχην ὁ ὁποῖος ὡς Ταμίας εἰς τὸ Σωματεῖον «Γενικὸν Ταμεῖον Ἐκκλησίας Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος» ἐπιτελεῖ ἔργον ἐξαιρετόν.

Ὡς εἴθισται παρετέθη πλουσία τράπεζα ἀγάπης με συνδαιτημόνας ὄχι μόνον τὸ πλεῖστον τοῦ ἐκκλησιάσματος ἀλλὰ καὶ προσωπικῶν φίλων καὶ πολιτικῶν, τοῦ δήμου Ἀχαρνῶν. Ἐπίσης παρευρέθησαν οἱ φίλοι τοῦ χριστιανοῦ ἱατροῦ Ἰωάννης Κτενᾶς μετ' ἄλλου φίλου τοῦ ἱατροῦ ἐπίσης καὶ τοῦ συμβολαιογράφου κ. Γεωργακοπούλου, οἱ ὅποιοι δυνατῇ τῇ φωνῇ ἐλάμβανον μέρος εἰς ὅλας τὰς χριστιανικὰς ὑμνωδίας! Τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχιερέα, ἐπεσκέφθη ὁ ἅγιος Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κος Γερώντιος μετὰ τὴν συνοδείαν τοῦ προσδίδων οὕτω χαρὰν καὶ αἰγλὴν μετὰ τὴν πατρικὴν του παρουσίαν.

Εὐχόμεθα ὁ Κύριος νὰ ἐπιδαψιλεύσῃ εἰς τὸν ἐορτάζοντα Ἀρχιερέα Ἀχαρνῶν καὶ Νέας Ἰωνίας κόν Ἀθανάσιον, πολλὰ καὶ εὐδαίμονα ἔτη, ἐπ' ἀγαθῶ ἔθνευς, καὶ Ἐκκλησίᾳς.

ΜΕΓΑΛΟΠΡΕΠΗΣ Ἡ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΣΤΗΝ ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΑΓΙΟΥ ΑΡΤΕΜΙΟΥ ΚΟΡΥΔΑΛΟΥ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Με βυζαντινὴν μεγαλοπρέπεια καὶ ἐορταστικὴ λαμπρότητα ἐορτάσθη καὶ ἐφέτος ἡ πανήγυρις τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Ἀρτεμίου εἰς τὴν ὁμώνυμον ἱεράν Μονὴν Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

Τό ἐσπέρας τῆς 19ης Ὀκτωβρίου (1 Νοεμβρίου νέου Ἡμερολογίου) ἐψάλη Μέγας Πανηγυρικός Ἐ-

σπερινός τὸν ὁποῖον ἐτέλεσαν πλὴν τοῦ ἱερατείου τῶν Γ.Ο.Χ., ὁ Μητροπολίτης Ἀμερικῆς κ. Παῖσιος, ὁ βοηθός ἐπίσκοπος κ. Βικέντιος προεξάρχοντος τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Πειραιῶς καὶ Σαλαμῖνος κ. Γεροντίου. Τὴν πρωΐαν τῆς 20ης Ὀκτωβρίου ἐψάλη ὁ Ὁρθρος μετ' ἀρτοκλασίας καὶ ἀκολούθησε ἡ Θεία Λειτουργία προεξάρχοντος τοῦ Μητροπολίτου κ. Γεροντίου καὶ χοροστατούντων τῶν Μητροπολιτῶν τῶν Παναγιωτάτου Θεσσαλονίκης κ. Εὐθυμίου, Εὐρίπου καὶ Εὐβοίας κ. Ἰουστίνου, συλλειτουργούντων τῶν Πανοσιολογιωτάτων ἀρχιμανδριτῶν κ.κ. Μεθοδίου, Χρυσοστόμου, Παχωμίου, Γεροντίου καὶ Ἀζαρία καὶ τῶν πρεσβυτέρων Ἰωάννου καὶ Νικολάου τῶν Γ.Ο.Χ.

Μετὰ τὴν θείαν Λειτουργίαν ἀκολούθησε περιφορά τῆς ἱερᾶς θαυματουργοῦ Εἰκόνος τοῦ Μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Ἀρτεμίου τὴν ὁποίαν παρηκολούθησαν πλὴν τῶν σεβασμιωτάτων Ἱεραρχῶν καὶ τοῦ ἱερατείου ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἡ κ. Σίγουρα, οἱ Διοικηταὶ Ἀστυνομικῶν Τμημάτων Τάξης καὶ Ἀσφαλείας Κορυδαλλοῦ, Νομικοὶ Σύμβουλοι τοῦ Κράτους, Ἀνώτατοι Κρατικοὶ Λειτουργοί, Διευθυνταὶ Ὑπηρεσιῶν, Ὁργανισμῶν καὶ πλῆθος κόσμου.

Τόσο κατὰ τὸν κατανυκτικὸν Ἐσπερινὸν ὅσο καὶ τὴν Θείαν Λειτουργίαν ἐψάλλε ἡ Χορωδία τῆς Βυζαντινῆς Μουσικῆς μετὰ χοράρχην τὸν γνωστὸν εἰδικὸν ἐρευνητὴν τῆς Ἑθνικῆς μας Μουσικῆς (Βυζαντινῇ καὶ Δημοτικῇ) Καθηγητὴν κ. Κωνσταντῖνον Μάρκον τοῦ ὁποῖου ἡ προσφορά στὸν εὐρύτερον ὄχι τῆς Ἐκκλησίας μας εἶναι γνωστὴ.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν περιφορά τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἀγίου Ἀρτεμίου τῆς ὁμώνυμης ἱερᾶς Μονῆς εἰς τὸν Κορυδαλλὸν Πειραιῶς. Τὴν γαλανόλευκὴν κρατεῖ ὁ γνωστός ἀγωνιστὴς τῶν Γ.Ο.Χ. κ. Εὐάγγελος Μποντώζης.

Ο Παναγ. Μητρ. Θεσσαλονίκης κ.κ. Εὐθύμιος, ὁ Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης κ.κ. Εὐβοίας κ.κ. Ἰουστίνος καὶ πλῆθος εὐσεβῶν χριστιανῶν κατὰ τὴν περιφορά τῆς ἱερᾶς θαυματουργοῦ εἰκόνος τοῦ Ἁγίου Ἀρτεμίου τῆς ὁμωνύμου Ἱερᾶς Μονῆς Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

Στιγμιότυπο ἀπὸ τὴν περιφορά τῆς ἱερᾶς εἰκόνος τοῦ μεγαλομάρτυρος Ἁγίου Ἀρτεμίου. Διακρίνονται ὁ Εἰσαγγελεὺς καὶ ἡ κ. Σίγουρα, οἱ Διοικηταὶ τοῦ Ἀστυνομικοῦ Τμήματος Τάξης καὶ Ἀσφαλείας Κορυδαλλοῦ, Νομικοὶ Σύμβουλοι τοῦ Κράτους, ἀνώτεροι κρατικοὶ λειτουργοί, ὁ γνωστὸς ἀγωνιστὴς κ. Αὐγουλέας καὶ πλῆθος κόσμου.

Ο Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Πειραιώς και Σαλαμίνας τών Γ.Ο.Χ. κ.κ. Γερώντιος
πλαισιούμενος από τήν ἡγουμένην καὶ μοναχὰς τῆς ἱερᾶς Μονῆς Ἁγίου Ἀρτεμίου
Κορυδαλλοῦ Πειραιῶς.

ΜΕΓΑΛΟ ΑΤΟΠΗΜΑ

Με θλίψιν βαθείαν, πληροφορηθήκαμε τὴν ἀπὸ τοῦ κόσμου τούτου φυγὴν πρὸς τὰ οὐράνια σκηνώματα τῆς ψυχῆς τοῦ ἀειμνήστου γέροντος πατρὸς Σάββα Κοντογιώργη ἐφημερίου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ Ἁγίων Ταξιαρχῶν Ν. Ἰωνίας.

Ὁ πολὺς Γέροντας μετὰ ἀπὸ ὀλιγοήμερη παραμονή του εἰς τὸ Νοσοκομεῖον τῶν Κληρικῶν ἀπὸ ἐγκεφαλικὸ Ἐπεισόδιο παρέδωκε τὴν ψυχὴν του εἰς τὸν Δημιουργόν, τῆς ζωῆς.

Ἡ νεκρώσιμος ἀκολουθία ἐτελέσθη εἰς τὸν ὡς Ἄνω Ἱερὸν Ναόν, ὅπου ἐπὶ πολλὰ χρόνια διηκόνει, ὑπὸ τοῦ Μακαριωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κόν Χρυσόστομον συμπαραστατούμενος ὑπὸ τῶν Ἀρχιμανδριτῶν πατρὸς Εὐθυμίου Μπαρδάκα καὶ Ἀκακίου Χαλίκου. Τέλος τὸ σκῆνωμα του μετεφέρθη εἰς τὴν Ἱερὰν Μονὴν Κοιμήσεως τῆς Θεοτόκου Πάρνηθος.

Ἡ χαρὰ ὅμως ὁλοκλήρου τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἱεροῦ ἡμῶν Ἀγῶνος δὲν παρέμεινε γιὰ πολὺ διότι ὁ πρόεδρος καὶ τὸ συμβούλιον τῆς ἐκκλησίας παρέ-

δωσεν καὶ πάλιν τὴν ἐκκλησίαν καὶ τὸ Ἱερὸν τῆς ποιμνιον εἰς τὴν παρασυναγωγὴν, τοῦ Κυρίου Ἀκακίου.

Πρὶν ἀπὸ τὸν Θάνατον τοῦ ἀειμνήστου πατρὸς Σάββα ἡ Ἐκκλησία πρὸς χαρὰν ὅλων καὶ λύπην τοῦ Ἀντιδίκου τῆς ἐκκλησίας (διαβόλου) εἶχε δοθεῖ κατόπιν ἰδίας γνώμης καὶ τοῦ ἀειμνήστου Γέροντος, εἰς τὴν κανονικὴν, καὶ νόμιμην ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, φεύγοντες ἀπὸ καὶ τὴν ὑφισταμένην κακοτροπίαν καὶ κακοδαιμονίαν, τοῦ ἐμμένοντος μετὰ πείσματος ἔξω τῆς ἐκκλησίας, τοῦ Ἀκακίου. Πρὸς λύπην ὅμως τοῦ Χριστοῦ καὶ χαρὰν τοῦ Δαίμονος, οἱς Κρίμασιν Κύριος οἶδεν, ὁρισμένες εἰς τοῦ Συμβουλίου, ἔτρεξαν ὡς μὴ ὤφειλαν νὰ παραδώσουν καὶ πάλιν τὴν ἐκκλησίαν, καὶ νὰ τὴν ὁδηγήσουν ἔξω τῆς ἐκκλησίας. Ἐμεῖς λυπούμενοι βαθύτατα προσευχόμενοι εἰς τὸν Κύριον, ὅπως διαφωτίσῃ τὸν Συμβούλιον τῆς Ἐκκλησίας καὶ διαισθανθοῦν τὸ μεγάλο ἀτόπημα, καὶ ἐπανεέλθουν καὶ πάλιν εἰς τὴν κιβωτὸν τῆς σωτηρίας, ποῦ εἶναι ἡ κανονικὴ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ.

ΙΕΡΑ ΜΟΝΗ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ
ΑΓΙΟΝ ΟΡΟΣ - ΑΘΩ

ΧΡΙΣΤΟΥ ΓΕΝΝΑ

Ἐν Ἁγίῳ Ὄρει τῇ 25ῃ ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ... 1988

Πάτριον ἑορτολόγιον)
«Ὁ τῆς ἐπιπνοίας, μετασχὼν τῆς
ἀμείνων Ἀδάμ κοῖκος, καὶ πρὸς
φθορὰν κατολισθῆσας, γυναικείᾳ
ἀπάτῃ, Χριστὸν γυναικὸς βοᾷ
ἐξορῶν· Ὁ δὲ ἐμὲ κατ' ἐμὲ γεγο-
νὼς, ἅγιος εἰ Κύριε».

(Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ)

Τῷ μακαριωτάτῳ Ἀρχιεπισκόπῳ
Ἀθηνῶν καὶ πάσης Ἑλλάδος κ.κ.
ΧΡΥΣΟΣΤΟΜῳ καὶ τῇ περὶ Αὐτοῦ
Ἱερᾷ Συνόδῳ τῶν Γ.Ο.Χ.

ΧΡΙΣΤΟΣ ΓΕΝΝΑΤΑΙ· ΔΟΞΑΣΑΤΕ!

Ἐυχόμεθα ὁλοψύχως εἰς τὸν Σαρκωθέντα, Τεχθέντα,
καὶ Ἐπιφανέντα Κ.Η.Ι. Χριστὸν, ὅπως διδῇ τῇ ἡμετέρᾳ
σεβασμιότητι τὴν κατ' ἄμφω ὑγίαν καὶ ἐνίσχυσιν εἰς τὴν
διαποίμανσιν τοῦ Χριστεπωνύμου πληρώματος, τὸ δὲ ἐπὶ
θύραις νέον σωτήριον ἔτος 1989 νὰ εἶναι εἰρηνικὸν καὶ
πλούσιον εἰς πνευματικὴν καρποφορίαν.

Ἐπὶ δὲ τούτοις, διατελοῦμεν μετὰ τοῦ προσήκουτος σεβασμῷ
ἀσπαζόμενοι τὴν πανίερρον δεξιὰν τῆς ἡμετέρας Σεβασμιότητος,
ἀπεκδεχόμενοι τὰς θεοπειθεῖς Αὐτῆς εὐχὰς καὶ εὐλογίας.
Ο ΚΑΘΗΓΟΥΜΕΝΟΣ ΤΗΣ ΙΕΡΑΣ ΜΟΝΗΣ ΕΣΦΙΓΜΕΝΟΥ.

† Φιμανδρίτης Εὐθύμιος κ'αὶ σὺν ἑμοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί

Η κοπή τῆς Βασιλόπιττας εἰς τὸ «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» εἰς Πειραιᾶ.

Καὶ ἐφέτος τὴν 2αν Ἰανουαρίου ἐορτάσθη ἡ ἐορτὴ τῆς κοπῆς τῆς πίττας ἐν τῇ αἰθούσῃ τοῦ ἰδρύματος «Ρόδον τὸ Ἀμάραντον» παρουσία τοῦ οἰκείου ἱεράρχου Πειραιῶς καὶ Σαλαμίνος καὶ Γερωντίου, καὶ Ἀττικῆς καὶ Μεγαρίδος καὶ Ἀντωνίου καὶ ἄλλου ἱερατείου. Κύριος ὁμιλητὴς δι' ὅλην αὐτὴν τὴν ἐορτὴν ἦτο ὁ Σεβασμιώτατος Ἐπίσκοπος Πενταπόλεως κος Καλλιόπιος, ὁ ὁποῖος ἀκούραστα ἐκράτησε τὸ ἀκροατήριον καὶ τοὺς προσκεκλημένους ἐν ζηρωῇ ἐνδιαφέροντι. Ἐκτὸς τοῦ ἀπολο-

γισμοῦ τοῦ ἔργου τοῦ 1988, καὶ τῆς ἀπονομῆς τῶν μεταλλίων εἰς πολλοὺς ἀπὸ τοὺς πρωτεργάτας του, ὁ ἅγιος Πενταπόλεως ἐσβησε καὶ τὰ ὀκτὼ κηρία ἄλλης πίττας συμβολίζοντα τὰ ὀκτὼ πνευματικά του τέκνα, τὰ ὁποῖα εἶναι τὰ βιβλία τῆς ἐκδόσεώς του.

Ἐν συνεχείᾳ ἐπηκολούθησε Βίντεο «τὸ Ντοκυμαντέρ τῆς Ἀποκαλύψεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου» τὸ ὁποῖον ἐδημιούργησεν ἰδιαίτεραν αἴσθησιν εἰς τοὺς ἀκροατὰς. Προσεφέρθησαν γλυκὰ καὶ ἀναψυχκτικά εἰς ὅλους τοὺς προσκεκλημένους. Εὐχόμεθα εἰς τὸν ἅγιον ἱεράρχην ὅπως κατ' ἔτος τελεῖ αὐτὴν τὴν ἐορτὴν ἐπὶ ἀγαλλιάσει ὅλων τῶν προσκεκλημένων του.

Ἀξιόλογος Θεολογικὴ Μελέτη τὴν ὁποίαν εὐχαρίστως ἀναδημοσιεύομεν:

Ὁ τ. γυμνασιάρχης κ. Θεόδωρος Β. Θερμὸς ἀπάντησεν εἰς δημοσίευσμα τῆς ἐφημερίδος «Τὰ Νέα» σχετικὸς μετὰ τὴν ταινίαν «Ὁ τελευταῖος πειρασμός» διὰ τῶν ἐξῆς.

Κύριε Διεθνήτα,

Διάβασα στὰ «Νέα» τῆς Τρίτης (30 Αὐγούστου 1988) ἕνα ὁλόκληρο κατεβατὸ μίᾶς σελίδος τῆς ἐφημερίδος σας τοῦ συνεργάτη σας κ. Τάσου Βουρνᾶ, μετὰ τίτλο «Πειρασμοὶ καὶ Ρᾶσα». Στὴν ἀρχὴ σκέφτηκα ὅτι ἡ τόσο διάχυτη προκατάληψη καὶ ἐμπάθεια τοῦ ἀρθροῦ, τὸ μῖσος θὰ ἔλεγα τοῦ ἀρθρογράφου πρὸς τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, εἶναι τόσο ἐκδηλὰ, ὥστε ἴσως περὶ τευε κάθε ἀπάντησιν. Ὅμως ὑπάρχουν ἄνθρωποι ἀμφιταλαντευόμενοι, ποὺ ἐπηρεάζονται ἀπὸ τὴν ἐπιφάνεια καὶ ἀπὸ τὴ δημιουργία ἐντυπώσεων, καὶ γι' αὐτὸ ἀποφασίζα νὰ γράψω λίγα λόγια. Ἐλπίζω ἡ ἐφημερίδα σας, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴν δημοκρατικὴ πολυφωνία, νὰ δημοσιεύσει ὡς ἔχει τὴν ἐπιστολὴ μου αὐτή.

Αὕτῃ τῇ φορᾷ ἡ ἱερὰ Σύνοδος ἀποδοκίμασε τὴν κινηματογραφικὴ διασκευὴ τοῦ ἔργου τοῦ Καζαντζάκη «Τελευταῖος Πειρασμός», ποῦ, ὅπως πλατεῖα διαδίδεται, ξεπερνᾷ κατὰ πολὺ τὴν ἐκτροχιασμένη φαντασία τοῦ συγγραφέα τοῦ ἔργου. Καὶ ἦταν ἐπιβεβλημένη ἡ ἐπέμβασις αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας. Ἄν δὲν γινόταν, κάθε ἕνας πιστὸς θὰ διερωτῶταν: «Μὰ τέλος πάντων, ὅλα εἰσήσαν σ' αὐτὸ τὸν τόπο; Εἴμαστε ἔρμαιοι τῆς ἀσυδοσίας; Αὐτὸς ὁ λαὸς τρέφεται πλέον ἀποκλειστικὰ ἀπὸ τὴν κατάπαιση μίᾶς ἐλευθερίας, ποῦ κατάντησε τραγικὸ προνόμιο τοῦ ἀνθρώπου;»

Ἄν ἡ λογοκρισία τοῦ ὁλοκληρωτισμοῦ εἶναι δείγμα ἀνελευθερίας καὶ σκοταδισμοῦ —καὶ εἶναι πράγματι—, τότε τί ἐκφράζει ἡ ἀσυδοσία; Μήπως τὴν παρακμὴ καὶ τὴν ἀποσύνθεσιν τῆς δημοκρατίας; Σήμερα, ὅπως καταντήσαμε νὰ τρεφόμαστε σὰν λαὸς ἀπὸ τὰ ἄθλια ὑποπροϊόντα τῆς τηλεόρασεως, τοῦ VIDEO καὶ τῶν πορνοπεριπτέρων, δὲν ζοῦμε πλέον σὲ κατάστασιν πνευματικῆς ἐλευθερίας, ἀλλὰ σὲ κατάστασιν ἀπαίσιος δουλείας. Ἀφήσαμε ἀπολυμένον τὸν ἀνθρώπινον κτήνη καὶ κείνο υποδόλως μικροῦς καὶ μεγάλους, παντρεμένους καὶ ἀνύπαντρους σὲ τέτοιο σημεῖο, ποῦ νὰ ἔχει γίνει πράγματι μεγάλο πρόβλημα ἡ ἀληθινὴ ἀνθρώπινη ἐλευθερία. Καὶ διερωτᾶται κανεὶς:

α) Ἐν ὀνόματι ποιάς «δημοκρατικῆς» ἐλευθερίας δὲν τοιμοῦμε νὰ στείλουμε τὰ παιδιὰ μας νὰ πάρουν ἐφημερίδα ἀπὸ τὸ περίπτερο; Ἐν ὀνόματι, δηλαδὴ, ποιάς «δημοκρατίας» καὶ ποιάς «ἀνύψωσης» τῆς προσωπικότητος τῆς γυναίκας; καταντήσαμε τὴ γυναῖκα πορνικὸ ἐμπόρευμα γιὰ διαφήμισιν, τὴν κρεμάσαμε ἢ μᾶλλον τὴ σταυρώσαμε στὰ περίπτερα καὶ στοὺς πορνοκινηματογράφους; Μήπως γιὰ νὰ συνηθίσουν οἱ νέοι ἔτσι νὰ βλέπουν καὶ νὰ ἐκτιμοῦν τὴ γυναῖκα; Καὶ ὅμως στὶς μεγαλουπόλεις τῆς Εὐρώπης μόνο σὲ εἰδικούς δρόμους, σὲ ὑπόγειες στοῖες πολλὰς φορές, μπορεῖ νὰ βρεῖ κανεὶς αὐτὰ τὰ προϊόντα τῆς κατὰπτωσιν. Ἐμεῖς ἐδῶ εἴμαστε «προοδευτικότεροι» ἀπὸ ἐκεῖνους; Ποιὰ σκοτεινὰ κυκλώματα ἐπιβάλλουν τὶς θελήσεις τοὺς καὶ θησαυρίζουν ἀχρηστεύοντας καὶ ἀποχαυνώνοντας τὰ παιδιὰ μας;

β) Ἐν ὀνόματι ποιάς «δημοκρατικῆς» σκοπιμότητος καὶ πολιτιστικῆς στόθμης μὴ συζήτησις τηλεοπτικὴ γιὰ τὸ ΕΗΤΖ, παρουσία ὑφυπουργοῦ, καθηγητῶν Πανεπιστημίου καὶ κληρικῶν μετατρέπεται σὲ ἐπίσημη προβολὴ τῆς ὁμοφυλοφιλίας, δίδονται μάλιστα καὶ τὰ τηλέφωνα τοὺς στὸ Πανελλήνιο, στὴν πραγματικότητά γιὰ νὰ διευκολυνθεῖ ἡ πιὸ ἀνετη γνωριμία μαζί τους;

γ) Τέλος, ἐν ὀνόματι ποιάς «δημοκρατικῆς» ἐλευθερίας τὸ πρόσωπο τοῦ Θεανθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἱδρυτοῦ καὶ ἀρχηγοῦ

τῆς Χριστιανικῆς Θρησκείας, τῆς Θρησκείας ποὺ τὸ Σύνταγμα τοῦ κράτους ἀναγνωρίζει σὰν τὴν «ἐπικρατοῦσα Θρησκεία» τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ, καθυβρίζεται καὶ χυδαῖοποιεῖται ἀπὸ τὸν κάθε Σκορτσέζ; Κάθε ἕνας βέβαια ἔχει δικαίωμα νὰ γράψῃ γύρω ἀπὸ τὸ πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ τίς ἀπόψεις του, τίς κρίσεις του, τεκμηριώνοντας ὅμως αὐτές με ἱστορικά καὶ ἐπιστημονικὰ ντοκουμέντα. Δὲν ἔχει ὅμως κανεὶς τὸ δικαίωμα, ἀπὸ σεβασμὸ πρὸς τὴ θρησκεία τῆς συντριπτικῆς πλειοψηφίας τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ τοῦλάχιστον, μετὰ τὴν ἀχαλίνωτὴ βρωμερὴ τοῦ φαντασμοῦ νὰ χυδαῖοποιεῖ στὴν ἱερὴ μορφὴ ποὺ οἱ αἰῶνες τραγούδησαν, ὅπου φυλὲς ἡμέρες καὶ ἄγριες στάθηκαν ἐκατακτικές στὸ πέρασμά της. Τὴ μορφὴ ποὺ λατρεῖται καὶ τιμᾷ ὡς Θεὸς ὁ Ἑλληνικὸς λαός.

Τώρα, ὅσο γιὰ τὴν ἠθικὴ ποιότητα τῶν κληρικῶν μας ποὺ θίγει ὁ ἀρθρογράφος, δὲν νομίζω ὅτι εἶναι ἐντιμὸς ὁ τρόπος τῆς πολεμικῆς του. Γιατί, δυστυχῶς, πολεμικὴ κάνει ὁ κ. Βουρνᾶς, δὲν ἀποβλέπει στὴν ἐξυγίανση. Εἶναι ὄχι μόνο ἄδικο, ἀλλὰ καὶ ἠθικὰ ἀπαράδεκτο νὰ χαρακτηρίζῃ τὸν χώρο τῆς Ἐκκλησίας «συλλήβδην» σὰν χώρο ἠθικῆς κατὰπτωσιν, ὅταν καὶ ὁ ἴδιος γνωρίζει, ὅτι παράλληλα μετὰ τὴν κακὴ ἐκπροσώπησιν, ποὺ δυστυχῶς ποτὲ δὲν ἔλειψε, ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Ἰουδα ἀκόμη, ὑπάρχει καὶ στὶς μέρες μας πλῆθος ἐκλεκτῶν κληρικῶν, ποὺ ζοῦν τὴ ζωὴ τῆς ἀγιότητος. Αὕτῃ τὴν πραγματικότητά, διὰ λόγους πολεμικῆς, τὴν ἀποσιωπᾷ ὁ ἀρθρογράφος. Καὶ γύρω ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἁγίους κληρικούς ὑπάρχει τὸ πλῆθος τοῦ πιστοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ποὺ τρέφεται πνευματικῶς ἀπ' αὐτούς. Καὶ ἡ ἐκκλησιὰ τῆς ἱ. Συνόδου πρὸς τὴν πολιτεία γιὰ τὴν βλάστησιν ταινία τοῦ Σκορτσέζ, ἐκφράζει τὸν πόνο, τὴν ἀγωνία καὶ τὸν πόθο αὐτοῦ τοῦ πιστοῦ λαοῦ, ποὺ λατρεῖται τὸν Κύριο Ἰησοῦ Χριστό, τὸν Θεὸ καὶ Σωτῆρα του.

Τέλος, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἐνασχόλησιν τοῦ ἀρθρογράφου μετὰ τὴν Παλαιὰ Διαθήκη καὶ γενικώτερα μετὰ τὴν Ἁγία Γραφὴ καὶ μετὰ συμπεράσματα ποὺ βγάζει, τί νὰ πεῖ κανεὶς; Προσπαθεῖ νὰ παραστήσῃ «ἀνήθηκ» τὴν Ἁγία Γραφή, γιὰ νὰ δώσει ἀφεσιν στὸ βέβηλο ἔργο τοῦ Σκορτσέζ. Πάρνει μερικά κομμάτια ἀπὸ τὴν Ἁγία Γραφή, τὰ ἀπομονώνει, καὶ δίνει τὴ δική του ἐρμηνεία, βγάζει τὰ δικά του συμπεράσματα, φτιάχνει τὸ δικό του εὐαγγέλιο, «τὸ κατὰ Βουρνᾶν εὐαγγέλιο», πετώντας στὰ σκουπίδια ὅλη τὴ ζωὴ καὶ τὴν παράδοσιν τῆς Ἐκκλησίας. Μετὰ τὴν ἴδια ἀκριβῶς ἑλαφρότητα καὶ ἀσεβεία, μετὰ τὴν ὁποία καὶ ὁ Σκορτσέζ στὴν ταινία του φτιάχνει τὸ δικό του εὐαγγέλιο. Ἐνα μόνο θὰ πῶ. Δὲν ἔχει τίς ψυχικὲς καὶ πνευματικὲς προϋποθέσεις ὁ κ. Βουρνᾶς γιὰ νὰ προσεγγίσῃ καὶ κατανοήσῃ τὴν Ἁγία Γραφή. Ἄν λάβαινε τὸν κόπο νὰ διαβάσῃ ἢ μᾶλλον νὰ μελετοῦσε τίς 15 ὁμιλίαι τοῦ ἁγίου Γρηγορίου ἐπισκόπου Νύσσης πάνω στὸ μεγαλειώδες πρᾶγμα τῆς ἀλληγορικῆς ποιήματος «Ἄσμα Ἀσμάτων», ἴσως ἄλλαζε γνώμη, ὃν βέβαια ἦταν δυνατόν νὰ ἀπαλλασσόταν ἀπὸ τὸ πάθος τῆς προκατάληψιν. Ὅταν φθάνῃ στὸ σημεῖο καὶ τὸν ὑπέροχο διάλογον τοῦ Κυρίου μετὰ τὴ Σαμαρείτιδα νὰ στιγματίζει σὰν ἠθικὰ ἐπιλήψιμο, καὶ αὐτὰ ὅλα χάριν τοῦ Σκορτσέζ, τότε πρᾶγματι εἶναι ἀνώφελη κάθε συζήτησις.

Θὰ ἀξίξῃ, πράγματι, ὁ κ. Βουρνᾶς νὰ μελετήσῃ ξανά τὸ ἀρθρο ποὺ ἔγραψε καὶ νὰ διερωτηθεῖ. Μήπως τὸ ὕψος τοῦ ἀρθροῦ, τὸ γεμάτο περιφρόνησιν καὶ ὑπεροψία, τὸ σκοπετικὸ του, ἡ φροσεολογία του, ἡ ἐμπάθειά του, τὰ «ἐπιχειρήματα» του, προδίδουν κάποια ὁλοκληρωτικὴ νοοτροπία ποὺ δὲν ἐπιτρέπει στὸν ἀρθρογράφο νὰ σεβασθεῖ τὸ πιστεῖν καὶ τὴν ἐλευθερίαν τῶν ἀνθρώπων του; Καὶ μήπως ἐκεῖ πρέπει νὰ ἀναζητηθεῖ ἡ αἰτία καὶ τὸ κίνητρο τῆς συνηγορίας τοῦ Σκορτσέζ καὶ τῆς ταινίας του, ποὺ ξεσάκωσε τίς συνειδήσεις τῶν ὑγιᾶς ἀσκεπτομένων ἀνθρώπων σὲ Ἀμερικὴ καὶ Εὐρώπη;»